

BISERICA CLĂDITĂ DE ISUS

© 1999 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*.

Toate drepturile rezervate. .Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Roger Foster. Critici Editoriali: Scott Ashley , John Bald, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer , Graemme Marshall, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association]

Introducere

„...Îți scriu aceste lucruri să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica [Adunarea (Traducerea Literală a Sfintei Biblii)] Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie a adevărului” (1 Timotei 3:15).

Isus Hristos a proclamat cu aproape 2000 de ani în urmă, „voi zidi Biserica Mea.” El a declarat că Biserica Lui nu va muri niciodată, promițând că „porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). El i-a asigurat pe discipolii Săi că El va călăuzi și va păstra Biserica Sa până la reîntoarcerea Sa, promițându-le „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Ce s-a întâmplat cu Biserica clădită de Isus? Un martor ocular ne spune că, imediat după ce Hristos s-a ridicat la cer, după învierea Sa, apostolii Lui „au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele, cari-l însoțeau” (Marcu 16:20). Biserica a avut un început puternic.

Milioane de oameni se declară Creștini; ei pretind că sunt membri ai Bisericii pe care a fondat-o Isus. Dar Creștinismul este o religie divizată, compusă din sute de denominații și schisme. De-a lungul secolelor, cele mai multe din ramurile Creștinismului au asimilat în învățăturile și practicile lor multe tradiții ne-biblice – filozofice, culturale și religioase – producând și mai multe variații.

Cum putem noi explica explozia de practici contradictorii și facțiunile potrivnice din lumea Creștinismului? Este posibil să se împace grupurile denominațiilor în concurență cu standardele și obiectivele pe care Hristos le-a stabilit pentru Biserica Lui? Cum putem noi ști dacă varietatea năucitoare a obiceiurilor și învățămintelor Creștinismului reprezintă cu fidelitate pe cele ale lui Isus Hristos?

Amintește-ți, Isus nu numai că a promis să clădească Biserica Lui, dar El i-a asigurat pe discipolii Săi că Biserica Lui nu va pieri. Este acea Biserică, Creștinismul divizat de astăzi pe care îl vedem noi în jurul nostru? Numai Sfintele Scripturi pot produce un răspuns de încredere la această întrebare.

Dacă promisiunea lui Isus că „porțile Locuinței morților nu o vor birui” pe Biserica Lui ar fi considerată ca o garanție că acei ce cred în numele Lui nu vor putea fi niciodată induși în eroare sau corupți, atunci am avea toate motivele să acceptăm suma colectivă a diverselor diviziuni ale Creștinismului de azi ca fiind Biserica pe care a clădit-o Isus.

Dar El nu a garantat un asemenea lucru. Dimpotrivă, El i-a avertizat pe discipolii Săi că „se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei aleși” (Marcu 13:22, accentuarea adăugată peste tot). Mai târziu, apostolul Pavel și-a exprimat grija pentru Creștinii din ziua lui că mințile lor ar

putea să „se strice dela curăția și credințioșia care este față de Hristos” prin propovăduirea unor „apostoli mincinoși” (2 Corinteni 11:3,13).

Isus a vorbit chiar mai direct, explicând că „*strâmtă este poarta, îngustă este calea* care duce la viață, și *puțini sunt cei ce o află*. Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7:14-16).

În paginile acestea noi vom examina fructele cu care Isus și apostolii Săi au zis că vor identifica Biserica Lui. Privim la fructele contradictorii care identifică pe cei care sunt influențați de un alt duh și propovăduiesc o evanghelie diferită. Noi vom afla, nu din tradițiile și opiniile omenești dar direct din Cuvântul lui Dumnezeu, cum să distingem între „Biserica Dumnezeului celui viu” (1 Timotei 3:15) și acei care urmează „proorocii mincinoși” în haine de oi.

*Pentru claritate în întreaga această broșură, cuvântul *Biserică* (cu B mare) se referă la Biserica credincioasă pe care a fondat-o Isus Hristos. Cuvântul *biserică* (cu b mic) se referă la grupurile locale de credincioși sau alte organizații fizice. Cum *biserică* poate să nu fie cu litere mari în traduceri citate din Biblie, toate citările scripturale – dacă se referă la Corpul lui Hristos sau o adunare locală – folosesc *biserică* cu b mic.

Un Popor Special pentru Dumnezeu

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunec la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:9-10).

IIsus Hristos a fondat Biserica Noului Testament, un corp de credincioși transformați spiritual, în orașul Ierusalem în ziua festivalului biblic al Pentecostului (Sărbătoarea Săptămânilor) exact 50 de zile după învierea lui Isus din morți.

Isus a apărut discipolilor Săi pentru 40 de zile, între momentul învierii Sale și fondarea Bisericii Sale, luminându-i și mai mult cu privire la natura Împărăției lui Dumnezeu ce urma să vină (Faptele Apostolilor 1:3). În acest timp „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalem, ci să aștepte acolo fângăduința Tatălui” (versul 4). El le-a explicat: „...voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalem, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (versul 8).

Mai târziu El l-a inspirat pe apostolul Pavel să explice importanța crucială a primirii Duhului Sfânt în procesul devenirii de membru convertit al Bisericii Sale: „...dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar Duhul este viu, din pricina neprihănirii” (Romani 8:9-10).

Prin prezența Duhului Sfânt în Creștini, Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl participă activ în viețile lor ca să-i întărească și să-i inspire în supunerea și serviciul lui Dumnezeu (Filipeni 2:12-13).

Deci, Biserica a început când apostolii lui Hristos au primit pe Duhul Sfânt, așa cum le promisese El (Faptele Apostolilor 2:1-4). Duhul lui Dumnezeu i-a transformat instantaneu. Fiecare care i-a auzit și-a dat seama că ei primiseră inspirație specială și putere dela Dumnezeu.

Apostolii au început imediat să propovăduiască – celor adunați în vecinătatea templului din Ierusalem în acea Zi de Pentecost – că Isus din Nazaret era mult așteptatul Mântuitor (sau pe grecește, Hristosul) (Faptele Apostolilor 2:36). Ei i-au îndemnat pe ascultătorii lor să se pocăiască și să fie botezați în numele lui Isus (versul 38). Pe la sfârșitul acelei zile „s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (versul 41).

Biserica pe care Isus promisese să o clădească se născuse! Membrii ei au fost oamenii care au primit cu bucurie cuvântul lui Dumnezeu și au fost botezați – simbolizând

acceptarea lor a morții sacrificiale a lui Hristos pentru iertarea păcatelor și îngroparea obiceiurilor lor vechi, păcătoase.

Părerea biblică a Bisericii

Cum examinăm Biserica clădită de Isus, noi vedem cum este folosit cuvântul *biserică* în Biblie. Prin toată Scriptura *biserică* și *congregație* se referă întotdeauna la oameni, niciodată la o clădire. Biserica (Trupul lui Hristos) sau biserica (o congregație sau o adunare a membrilor Bisericii) sunt formate din lumea chemată să-l urmeze pe Isus Hristos.

Ideea lumii adunate ca să învețe învățăturile lui Dumnezeu este întipărită în scrierile Vechiului și Noului Testament. Este asociată îndeaproape cu una din Cele Zece Porunci, porunca privitoare la Sabat.

În vremurile supunerii generale către Dumnezeu, Israelii din antichitate se adunau în fiecare Sabat ca o congregație. Ziua a șaptea de Sabat (definit în Biblie ca durând de vineri seara până sâmbătă seara) este o „convocare sfântă” – o adunare sacră. Dumnezeu a decretat că „Șase zile să lucrați, iar ziua a șaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului” (Leviticul 23:3). Noua Versiune Internațională traduce același vers: „A șaptea zi este un Sabat de odihnă, o zi de sfântă adunare.”

Conceptul echivalent – o congregație de discipoli adunați să învețe Cuvântul lui Dumnezeu – a fost practică de primii Creștini. Observă Faptele Apostolilor 11:26: „Și au stat acolo un an întreg [doi apostoli, Barnabas și Saul], adunându-se în biserică și învățând mult popor. Și în Antiohia, întâia oară, ucenicii [grecescul *machetes*, însemnând studenți sau elevi] s-au numit creștini.”

Atunci, Biserica, este compusă din discipoli sau studenți ai lui Isus Hristos care se adunau ca să primească învățămintele lui Dumnezeu.

Biblia este manualul pentru acești studenți ai lui Hristos. Pavel explică cum, „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură,...Astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice lucru bun” (2 Timotei 3:16-17).

Învățătorii sunt episcopi ai lui Isus Hristos desemnați corespunzător care propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:14-15; 2 Timotei 4:2). Dumnezeu îi ține răspunzători pentru că să „împartă drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15) și pentru a fi „exemple turmei” (1 Petru 5:3; 1 Timotei 3:2-7).

Biserica, totuși, este cu mult mai mult decât o simplă adunare a studenților care se adună pentru a fi instruiți pentru beneficiul lor propriu.

Poporul special al lui Dumnezeu

Biserica lui Dumnezeu poate fi descrisă cel mai bine ca poporul special al lui Dumnezeu, chemat și ales de El să primească mântuirea (viața veșnică) ca copiii lui Dumnezeu. Speranța și viitorul lor sunt legate inseparabil de reîntoarcerea lui Isus Hristos.

Dumnezeu cheamă – invită – lume din toate nivelele sociale să devină slujitorii Lui. Apostolul Pavel, totuși, a observat că acei mândri și la putere rareori se pocăiesc și devin membri ai Bisericii (1 Corinteni 1:26-29). Ei au tendința să fie mai puțin dispuși să abandoneze căile pline de păcat ale lumii.

Acei care răspund cu bunăvoință chemării lui Dumnezeu sunt pecetluiți ca poporul Lui sfânt prin primirea Duhului Lui (Efeseni 1:13). Biblia se referă adesea la ei ca *sfinții* (oameni sfinți) sau dreptii (neprihăniții).

Apostolul Pavel a explicat că „Isus Hristos...S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca... să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:11-14).

Apostolul Petru la fel cheamă membrii Bisericii „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ...pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:9-10).

Creștinii sunt speciali pentru Dumnezeu în sensul că ei sunt apreciați pentru credința și supunerea lor (Efeseni 5:24, 29) – nu pentru că Dumnezeu îi consideră intrinseci mai de valoare ca alții (Romani 2:11; 3:23).

Idea unui popor special, ales ca să fie slujitorii lui Dumnezeu, nu este unică în Scripturi pentru epoca Creștină. Dumnezeu a inspirat introducerea conceptului din paginile cele mai timpurii ale Bibliei.

De la crearea lui Adam și Eva, Dumnezeu a lucrat cu oamenii. Între timpul primilor noștri părinți și prima apariție a lui Isus Hristos, Dumnezeu a chemat și a colaborat cu mulți bărbați și femei, inclusiv cu profeții.

Dumnezeu consideră profeții între poporul lui special. Isus a vorbit de un timp când „Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii [vor fi] în Împărăția lui Dumnezeu (Luca 13:28). Biserica însăși „fiind zidită pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:20).

Evrei 11 explică de ce anumiți oameni deosebiți din Vechiul Testament erau speciali pentru Dumnezeu. Caracterile pe care ei le aveau în comun erau supunerea lor și credința lor neclintită în Creatorul lor.

Fondul istoric al termenului Biserică

Dicționarul Bibliei al lui Holman, în articolul intitulat „Biserica,” explică originea cuvântului *biserică*.

„Biserica este traducerea cuvântului grec *ekklesia*. Folosirea cuvântului grecesc înainte de apariția bisericii Creștine este importantă pentru că din istoria folosirii lui în Noul Testament decurg două curente de interpretare al înțelesului „bisericii”.

„Primul, termenul grec care înseamnă în general „chemați afară” a fost folosit în mod obișnuit ca să indice o *adunare a cetățenilor* unui oraș grec și este folosit astfel în Faptele Apostolilor 19:32, 39. Cetățenii care erau foarte conștienți despre condiția lor privilegiată peste sclavi și necetățeni erau chemați la adunare de un herald și se ocupau ...cu chestiuni de interes comun. Când primii Creștini s-au considerat că au constituit o biserică, nu este nici o îndoială că ei s-au considerat ca fiind *chemați afară* de Isus Hristos pentru un *scop special* și că

situația lor era privilegiată în Isus Hristos (Efeseni 2:19).

„Al doilea, termenul grec este folosit mai mult de o sută de ori în traducerea grecească a Vechiului Testament folosit în mod obișnuit în vremea lui Isus. Termenul ebraic (*quahal*) simplu înseamnă „adunare” și poate fi folosit într-o varietate de feluri, referindu-se spre exemplu la o adunare a proorocilor (1 Samuel 19:20), a soldaților (Numere 22:4), sau a poporului lui Dumnezeu (Deuteronom 9:10). Folosirea termenului în Vechiul Testament cu referință la poporul lui Dumnezeu este important pentru înțelegerea termenului „biserica” în Noul Testament.

„Primii Creștini au fost evrei care au folosit traducerea greacă a Vechiului Testament. Folosirea de către ei a unei desemnări proprii care era obișnuită în Vechiul Testament pentru poporul lui Dumnezeu, dezvăluie înțelegerea lor a continuității care leagă Vechiul și Noul Testament. Primii Creștini s-au înțeles ca

fiind poporul Dumnezeului care se dezvăluie pe El Însuși în Vechiul Testament (Evrei 1:1-2), ca adevărații copii ai lui Israel (Romani 2:28-29) cu Avraam ca tatăl lor (Romani 4:1-25), și ca poporul Noului Legământ proorocit în Vechiul Testament (Evrei 8:1-13).

„Ca o consecință a acestui fond larg de înțelegere în lumea Greacă și a Vechiului Testament, termenul „biserica”

este folosit în Noul Testament pentru o congregație locală *Creștini chemați afară*, cum ar fi „biserica lui Dumnezeu care este în Corint (1 Corinteni 1:2), și de asemenea întregul popor al lui Dumnezeu, ca în afirmația că Hristos este „căpetenie peste toate lucrurile, *Bisericii*, care este trupul Lui” (Efeseni 1:22-23)” (accentuarea adăugată).

Cele mai timpurii rădăcini ale Bisericii

Israelul din antichitate a fost de asemenea poporul sfânt al lui Dumnezeu. Moise le-a spus Israelitilor: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, și Domnul Dumnezeu tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronom 14:2). Ei au fost „adunarea” (Faptele Apostolilor 7:38) sau „biserica” (Versiunea King James) lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam, menționat în prima carte a Bibliei chiar înainte de existența Israelului ca națiune (Genesa 12:1-3; Galateni 3:29), că el avea să fie tatăl *unui popor special, ales*.

Biblia descrie relația extraordinară dintre Avraam, Hristos și Biserica. Noul Testament începe prin a ne reaminti că Isus este „fiul lui David, fiul lui Avraam” (Matei 1:1).

Dece a fost Avraam o figură atât de semnificativă în Biblie?

Avraam, care a trăit cu aproape 2000 de ani înainte de Isus Hristos, a fost patriarhul poporului Israel prin nepotul lui, Iacob, al cărui nume Dumnezeu l-a schimbat cu Israel. Noi citim că Avraam este „tatăl tuturor celor cari cred” (Isaia 51:1-2; Romani 4:1, 11-12). El strălucește ca un exemplu de supunere și credință în Dumnezeu. Pentru supunerea lui Dumnezeu i-a făcut o promisiune – un legământ sfânt – că el avea să fie tatăl unei mari națiuni (Genesa 13:16; 15:5; 17:2-6).

Promisiunea lui Dumnezeu față de Avraam a însemnat cu mult mai mult decât promisiunea de a avea mulți descendenți. Apostolul Petru le-a reamintit concetățenilor săi Evrei importanța promisiunii lui Dumnezeu față de Avraam, „voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Faptele Apostolilor 3:25; Genesa 22:18).

Apostolul Pavel a explicat că promisiunea „Sămânța” în sensul ultim, spiritual este Isus Hristos, Mântuitorul omenirii: „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și *Seminței* lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și *Seminței* tale”, adică Hristos” (Galateni 3:29, accentuarea adăugată).

Moștenitorii spirituali ai lui Avraam

Numai prin Hristos poate pretinde cineva moștenirea promisă seminței lui Avraam. „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29).

Creștinii, acei formând Biserica Noului Testament, sunt *descendenții spirituali* ai lui Avraam. Ei sunt moștenitori ai moștenirii eterne promise lui Avraam. Acest concept trebuie să fie clar în mințile noastre dacă noi urmează să apreciem în întregime rolul definit și aprobat de Biblie al Bisericii pe care a clădit-o Isus Hristos.

Cineva ar putea întreba: Sunt toți descendenții fizici ai lui Avraam – toți descendenții triburilor lui Israel – incluși în sămânța care este Biserica?

Observă cum rezolvă Isus această întrebare când este confruntat de unii care, deși descendenți din Avraam, au respins pe Isus ca Mântuitor: „Tatăl nostru”, I-au răspuns ei, „este Avraam”. Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam” (Ioan 8:39).

Nu toți descendenții fizici ai lui Avraam au urmat exemplul lui de credință și supunere. Pavel a explicat: „...pun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt Israeliți, au înfierea [ca copiii ai lui Dumnezeu], slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele” (Romani 9:1-4).

Pavel a explicat că se cere mai mult pentru a fi numărat între „copiii făgăduinței” decât de a fi descendent fizic al lui Avraam. „Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel; și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam;...Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță [a lui Avraam]” (versurile 6-8).

Israel și tăierea împrejur redefinite

Două lucruri sunt proeminente în aceste cuvinte ale lui Isus și Pavel. Primul, numai cei care sunt „copiii făgăduinței,” acei care „fac faptele lui Avraam,” sunt considerați a fi sămânța spirituală a lui Avraam ca membrii ai Bisericii pe care a clădit-o Isus. Al doilea, acei deja în Biserică sunt de asemenea considerați copiii adoptivi ai lui Dumnezeu. Deci Biserica este „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6:16), moștenitori ai mântuirii.

Pavel explică de ce moștenitorii spirituali ai Împărăției lui Dumnezeu au precedență peste descendenții fizici ai lui Avraam ca primitori ai mântuirii: „Tăierea împrejur [semnul vechi al legământului cu descendenții fizici ai lui Avraam], negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur” (Romani 2:25). Nesupunerea anulează valoarea tăierii împrejur fizice.

„Dacă deci, cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur? Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osândi el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur?” (versurile 27-28). Oamenii care sunt acceptabili lui Dumnezeu *observă legile Lui*.

„Iudeu nu este acela [în contextul moștenirii eterne promise lui Avraam] care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu dela oameni, ci dela Dumnezeu” (versurile 28-29).

Concluzia chestiunii este că credința și supunerea *din inimă*, nu obârșia fizică, sunt esențiale ca să facă plăcere lui Dumnezeu. Numai aceia care împart inima lui Avraam – a căror inimi sunt tăiate împrejur spiritual – (Deuteronom 30:6) – sunt moștenitori ai promisiunii spirituale făcute lui Avraam. Pentru acest motiv mântuirea este la dispoziția acelor Evrei și gentili care sunt dispuși să fie tăiați împrejur la inimă. Este tăierea împrejur a inimii, nu tăierea împrejur fizică, ceea ce identifică pe copiii spirituali ai lui Dumnezeu.

Cum este cuvântul *Biserică* folosit în Greacă și Engleză (Română)

Enciclopedia Standard Internațională a Bibliei [International Standard Bible Encyclopedia] dă această părere despre folosirea *bisericii* în Greacă și Engleză (Română): „Teologic, este numai o singură Biserică, pentru că Creștinii sunt acum concetățeni ai sfinților și ai casei lui Dumnezeu, clădită pe fundația apostolilor și profetilor.”

Noul Dicționar al Bibliei de Unger [The New Unger's Bible Dictionary] explică modurile în care *biserică* este folosit în engleză (română): „Cuvântul *biserică* este folosit ca să exprime diferite idei, unele care sunt scripturale, altele nu. Poate fi folosit ca să însemne: (1) Întregul corp al celor care sunt mântuiți de relația lor cu Hristos. (2) O anumită denominație Creștină. (3) Agregatul tuturor comunităților ecleziastice, proclamând credința în Hristos. (4) Un singur grup de Creștini organizat. (5) O clădire desemnată pentru închinăciunea Creștină.

Prin contrast, Dicționarul Bibliei de Holman [Holman Bible Dictionary] rezumă folosirea biblică a cuvântului astfel: „Biserică este termenul folosit în Noul Testament cel mai des pentru a descrie un grup de persoane profesând încrederea în Isus Hristos, adunându-se împreună pentru a I se închina Lui, și căutând să-i înregistreze pe alții ca să devină adepții Lui.” Această sursă, definește *biserica* fiind *un grup de persoane*.

Dicționarul Bibliei Interpretului [The Interpreter's Dictionary of the Bible] descrie cu oarecare amănunt folosirea cuvântului *biserică* în Noul Testament: „Pentru acea realitate care este desemnată

în engleză (română) cel mai obișnuit prin cuvântul „biserică,” sunt diferite termene în Noul Testament, fiecare cu istoria lui proprie etimologică și teologică. Fiecare termen comunică în contexte diferite un mănunchi mare de conotații și asociații.

„În folosirea contemporană a limbajului, „biserică” ca cuvânt domină vocabularul ecleziastic. Vine prin germană și latină dela cuvântul grec *kyriakon*, care înseamnă „ceea ce aparține Domnului.” În greaca Noului Testament, *ekklesia* (aproape întotdeauna tradusă ca „biserică”) nu este în nici un fel un termen atât de dominant sau central.

„Din cele 112 apariții ale cuvântului *ecclesia* (silabisirea latină) în Noul Testament, 90 la sută se găsește în scrisorile lui Pavel, cartea Faptele Apostolilor, și Apocalipsa. Din zece cărți (Marcu, Luca, Ioan, 2 Timotei, Tit, 1-2 Petru, 1-2 Ioan și Iuda) cuvântul este absent.

„*Ecclesia* a fost folosit în mod principal ca să desemneze o realitate obștească particulară, nu ca să descrie aspectele ei calitative. Acolo unde calitățile și dimensiunile distinctive ale vieții comunității au trebuit să fie subliniate, alți termeni s-au dovedit mai flexibili și mai evocativi.

„În comparație cu acești alți termeni, *ecclesia* aduce prin el însuși puțin înțeles teologic. A fost dat în folosință, fără nici o schimbare de bază în înțeles, atât necredincioșilor cât și credincioșilor. Chiar și între acei scriitori care au folosit mult *ecclesia* alți termeni au fost mai expresivi pentru realitatea curentă.”

Poporul supus al lui Dumnezeu

După cum am văzut deja, Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „...toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Genesa 26:4). Observă că Dumnezeu l-a ales pe el pentru această onoare „pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele” (versul 5).

Atitudinea lui Avraam de supunere, cuplată cu credința lui totală în Dumnezeu, l-a distins pe el ca „prietenul lui Dumnezeu” (Iacov 2:23). „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit”; și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu” (versurile 21-23).

Situația nu s-a schimbat. Aceia care sunt „poporul special” al lui Dumnezeu încă cred și se supun lui Dumnezeu, întocmai cum a făcut Avraam. Pavel a scris bisericii din Corint despre testele de credință: „căci v-am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul” (2 Corinteni 2:9).

Pavel explică cum supunerea unuia, la fel ca a lui Avraam, trebuie să izvorască dinăuntru – din minte și din inimă. „Căci armele cu cari ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, cari se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. Îndată ce se va săvârși *ascultarea* aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare” (2 Corinteni 10:4-6). [„Căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor. Noi surpăm iscodirile minții, și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos, și gata suntem să pedepsim toată neascultarea, atunci când *supunerea* voastră va fi deplină” (2 Corinteni 10:4-6 Biblia Ortodoxă Română)].

Poporul lui Dumnezeu Îi este special pentru că ei, la fel ca Avraam, au încredere în El și I se supun cu toată inima.

„Biserica” și „Adunarea” în Scripturi

Relația exactă dintre *Biserică* (Greaca *ekklesia*) și *adunarea* (congregația) Israelului din Vechiul Testament pot fi înțelese cel mai bine când noi aflăm interpretările diferite date la două cuvinte Ebraice pentru „adunare” sau „congregație”: *edah* și *qahal*.

Dicționarul Bibliei de Holman (The Holman Bible Dictionary) în articolul „Congregația,” explică cum aceste cuvinte evreiești au fost folosite cu un înțeles diferit semnificativ în zilele lui Hristos și ale apostolilor. „În Vechiul Testament Grec (Septuagintul) *edah* este tradus de obicei [în grecește] ca *sinagogă* The Church Jesus Built - Biserica Clădită de Isus.doc

[și] *qahal* [ca] *ekklesia*. În Iudaismul târziu [cuvântul grec] *sinagogă* descrie actualul popor Izraelit și [cuvântul] *ekklesia* aleșii ideali ai lui Dumnezeu chemați la mântuire. Deci [cuvântul grec] *ekklesia* a devenit termenul pentru congregația creștină, biserica... Este o continuitate spirituală directă între congregația (adunarea) Vechiului Testament și Biserica Noului Testament. Este semnificativ că comunitatea Creștină a ales termenul Vechiului Testament pentru poporul ideal al lui Dumnezeu chemați la mântuire (*ekklesia*) în loc de

termenul care descrie toți Israelii colectiv (sinagogă).

Aceasta explică de ce cuvântul Noului Testament pentru Biserică, ekklesia, se referă numai la acei oameni, Evrei și gentili, care sunt chemați de Dumnezeu pentru a primi mântuirea prin

Isus Hristos. Deci Biserica lui Dumnezeu, termenul aplicat cel mai general poporului lui Dumnezeu în Noul Testament și grupului de oameni care sunt speciali lui Dumnezeu pentru că ei se supun Cuvântului Său și acceptă pe Fiul Lui, Isus Hristos, ca pe Mântuitorul.

„Altoit” pe Israelul lui Dumnezeu

Noi am văzut deja că Pavel a privit pe gentili în Biserică ca pe niște Evrei spirituali, chiar dacă ei erau convertiți ne-Israeliți care erau literalmente netăiați împrejur. Ca Creștini ei au devenit o parte integrantă a „Israelului lui Dumnezeu” (Galateni 6:16).

Ce face posibilă această relație remarcabilă între gentili și Israelul spiritual? Pavel a scris gentililor convertiți, „De aceea, aduceți-vă aminte că, odinioară, voi, păgânii cu trupul, numiți netăiere-împrejur de către cei numiți tăiere-împrejur, făcută de mână în trup, Erați, în vremea aceea, în afară de Hristos, înstrăinați de cetățenia lui Israel, lipsiți de nădejde și fără de Dumnezeu, în lume. Acum însă, fiind în Hristos Isus, voi care altădată erați departe, v-ați apropiat [de poporul Israelului și legămintele promisiunii] prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2:11-13).

În Romani 11:13-21 Pavel folosește analogia unui pom de măslin care reprezintă poporul Israelului (compară cu Psalmul 52:8; 128:3) ca să explice cum gentili convertiți pot fi membri ai „Israelului lui Dumnezeu.” El arată că gentili, „tu, care erai măslin sălbatic, ai fost altoit printre cele rămase [Israelul circumcis], și părtaș te-ai făcut rădăcinii și grăsimii măslinului” (Romani 11:17).

Pavel a arătat clar că includerea de către Dumnezeu a gentililor în poporul Lui special nu înseamnă că El favorizează gentili peste Israeliți. „Căci dacă tu ai fost tăiat din măslinul cel din fire sălbatic și împotriva firii ai fost altoit în măslin bun, cu atât mai vârtos aceștia, care sunt după fire, vor fi altoiți în însuși măslinul lor” (versul 24).

Dumnezeu nu favorizează pe nimeni. Evrei și gentili, la fel, se bucură de accesul la promisiunile lui Dumnezeu prin Hristos. „Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Isus” (Galateni 3:28).

Poporul special și sfânt al lui Dumnezeu, la fel ca Avraam, este un popor supus – selecționat dintre toate națiile – care a ales să nu trăiască numai din pâine, „ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Încrederea lor în Dumnezeu vine din inimă și este demonstrată prin acțiunile lor de supunere. Duhul lui Dumnezeu lucrează în ei să producă credință și supunere, făcându-i astfel speciali pentru Dumnezeu.

Fraze și Expresii Biblice pentru Poporul Special al lui Dumnezeu

Enciclopedia Standard Internațională a Bibliei (The International Standard Bible Encyclopedia) rezumă celelalte descrieri ale poporului lui Dumnezeu în Noul Testament astfel:

„Biserica nu este o organizație omenească; este manopera lui Dumnezeu (Efeseni 2:10)...Astfel că poate fi descrisă în câteva fraze relevante, dintre care următoarele pot fi notate.

„*Biserica este poporul sau Israelul lui Dumnezeu* (Efeseni 2:12, 1 Petru 2:1), în care este împlinirea promisiunii legământului antic: „Voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu.”

Este casa sau familia lui Dumnezeu (Efeseni 2:2-19; 3:15; 4:6), constând din cei care au fost adoptați de Dumnezeu ca fii și moștenitori în Hristos.

Este sădirea lui Dumnezeu pentru a produce fructe pentru slava Sa (1 Corinteni 3:10; compară cu Ioan 15:16).

Este *templul lui Dumnezeu*, construit de Însuși Dumnezeu prin Hristos pentru a fi locuința Lui și deci să fie centrul adevăratei sfințenii și închinăciuni (Efeseni 2:21; Ioan 2:19; 1 Corinteni 3:9; 1 Petru 2:4).

Este *mireasa lui Hristos* pentru care Mirele s-a dat pe El Însuși pentru a-i putea fi prezentată, curățită, sanctificată, și pură la banchetul căsătoriei eterne (Efeseni 5:25).

Este *trupul lui Hristos*, a Căruia abundență îi umple pe toți în toate, Hristos Însuși fiind capul (Efeseni 4:5) și totuși într-un sens adevărat întregul (1 Corinteni 12:12), fiecare Creștin fiind un membru în aparte (1 Corinteni 12:27).

Aceste referințe ne spun multe despre definiția biblică a *Bisericii*. În loc de a fi o clădire, Biserica este adunarea chemată afară – grupul de credincioși invitați să iasă afară din această lume pentru scopul special al lui Dumnezeu.

Un Popor Transformat Spiritual

„...să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (Romani 12:2).

Imediat după ce a început Biserica, Petru a vindecat un cerșetor foarte cunoscut care fusese olog din naștere (Faptele Apostolilor 3:1-10). Acest eveniment extraordinar a atras atenția totală a fiecăruia din preajma templului. Imediat „tot poporul, uimit, alerga la ei” (versul 11). Petru a sfătuit mulțimea uimită: „Deci *pocăiți-vă și vă întoarceți*, ca să se șteargă păcatele voastre” (Faptele Apostolilor 3.19).

Pavel, cu o altă ocazie, a scris Creștinilor converși din Roma: „...să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții...” (Romani 12:2).

Ce au însemnat aceste porunci – pocăiește-te, întoarceți-vă, fiți schimbați – pentru oricine a dorit să facă parte din Biserica lui Dumnezeu?

Cuvântul *pocăire*, tradus din grecescul *metanoeo*, înseamnă literal „a-și da seama mai târziu” (Dicționarul interpretării complete al lui Vine al cuvintelor Vechiului și Noului Testament [Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], 1985, „Pocăire”). Dă ideea că cineva trebuie să-și recunoască și să-și admită păcatele și să recunoască nevoia să-și schimbe mintea, inima și comportarea.

Cuvântul „transforma” este tradus din grecescul *epistrepho*, care înseamnă „a se întoarce” sau „a se întoarce spre” (Vine, „Transformat, transformare” [convert, convertire]). Dă indicație că, adăugat la recunoașterea și admiterea păcatului, cineva trebuie să întreprindă acțiunea necesară *de a se întoarce de la păcat prin a se întoarce spre Dumnezeu*. Aceasta cere de a face ceea ce este corect, nu numai admiterea a ceea ce este greșit.

Cuvântul *transformat* este tradus din grecescul *metamorphoo*. Implică o transformare majoră și totală – o transformare comparabilă cu aceea a metamorfozei unei omizi într-un fluture.

Toate aceste trei concepte clarifică schimbarea profundă la care se așteaptă Dumnezeu dela Creștini – o transformare spirituală pe care noi o numim obișnuit *convertire*. Dar nimeni nu poate aduce o asemenea transformare profundă prin el însuși, prin puterea lui proprie.

Cuvintele precedente descriu schimbarea miraculoasă în gândire și comportare care are loc în oamenii care primesc Duhul lui Dumnezeu. Numai aceia care sunt converși – transformați spirituali de puterea Duhului Sfânt – sunt Creștini (Romani 8:9).

Dece este atât de importantă această schimbare spirituală?

Nevoia noastră pentru discernământ spiritual

Pavel a spus, „Gândul acesta să fie în voi care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). Dumnezeu vrea ca tot poporul Său să gândească la fel cum gândește El și Isus Hristos. Numai dacă noi gândim ca Hristos vom învăța vre-odată să ne comportăm cum se comportă El. Ca să putem înțelege cum se gândesc Hristos și Tatăl se cere o transformare a minții noastre.

Lumea presupune că temele din Biblie sunt ușor de înțeles, că oricine poate pricepe imediat adevărurile biblice.

Unele sunt ușor de înțeles. Dar multe teme și principii scripturale sunt de asemenea ușor de înțeles greșit. Aceasta conduce la o problemă fundamentală: O persoană are tendința să vadă *ceea ce ea vrea să vadă*.

Biblia este scrisă în așa fel că face foarte ușor ca oricine să închidă ochii la ceea ce ar prefera să nu vadă și să-și astupe urechile la ceea ce ar prefera să nu audă. Ca rezultat, ea poate dezvolta cu ușurință o părere *deformată* a ceea ce Biblia zice și înțelege cu adevărat.

Scrisorile lui Pavel din Noul Testament ne produc un exemplu excelent de aceasta. Vorbind despre scrierile lui Pavel, Petru a spus că ele „Cum vorbește despre acestea, în toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare” (2 Petru 3:16).

Aceasta nu este o întâmplare rară. Scrisorile lui Pavel, la fel ca și alte părți ale Bibliei, sunt în mod obișnuit interpretate greșit de lumea întreagă. Ele au fost înțelese greșit în zilele lui Pavel, și sunt încă înțelese greșit astăzi.

Numai oamenii cu Duhul lui Dumnezeu, care le ghidează gândirea, pot pricepe mesajul biblic. Aceia care nu au pe Duhul lui Dumnezeu fie că *nu pot să înțeleagă* sau pur și simplu *refuză să accepte* aceste porțiuni ale Scripturilor.

Pavel a înțeles bine această tragică caracteristică omenească: „Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește” (1 Corinteni 2:14). Cuvintele lui Pavel sunt clare: *Unul trebuie să aibă Duhul lui Dumnezeu pentru a putea pricepe adevărurile spirituale*.

Orbirea spirituală ascunde adevărul lui Dumnezeu

În general, problema nu este că Biblia este atât de dificil de înțeles. În schimb, cei ce o citesc găsesc că multe din ceea ce spune sunt greu de acceptat, așa că ei o interpretează într-un fel care le este acceptabil lor – mai compatibil cu propriile lor păreri.

Dece această amăgire de sine?

Problema are două aspecte. Primul, Dumnezeu ne spune: „Căci gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre, zice Domnul. Și cât de departe sunt cerurile de la pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și cugetele Mele de cugetele voastre” (Isaia 55:8-9).

Dece este aceasta așa? În special pentru că gândurile și căile lui Dumnezeu sunt *bazate pe dragoste* – grija pentru alții (Matei 22:36-40). Ca oameni, totuși, noi suntem fundamental egoiști – ne gândim mai întâi la noi înșine.

Tendința noastră naturală este să ne mințim pentru a ne servi propriile noastre interese. Ieremia 17:9 arată că „inima” noastră – motivarea și raționalizarea noastră omenească de bază – “este mai vicleană decât orice”; ne conduce spre înșelarea de sine.

Avem nevoie să recunoaștem în noi înșine această caracteristică comună a naturii omenești și să fim dispuși să ne schimbăm astfel ca Dumnezeu să ne poată transforma. Avem nevoie de un sistem nou de gândire, de o inimă și o minte nouă.

Gândirea noastră trebuie să fie schimbată de Spiritul lui Dumnezeu astfel că interesul nostru va fi focalizat în afară, împruternicindu-ne să-i iubim pe alții cum ne iubim pe noi înșine. Lăudând grija cu dragoste a lui Timotei pentru alții, Pavel a scris: „Căci nu am pe nimeni altul, la un gând cu mine și care să vă poarte grija cu adevărat, Fiindcă toți caută ale lor, nu ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2:20-21).

Rolul orbitor al Satanei

Un alt motiv important pentru care lumea devine confuză și interpretează greșit Biblia este influența Satanei. „Dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos...” (2 Corinteni 4:4). Isaia compară această orbire cu „văl care învăluie toate popoarele” (Isaia 25:7).

Satana a indus omenirea în eroare prin incitarea prejudecății împotriva principiilor biblice. Într-o oarecare măsură, la un timp sau altul, el a reușit să ne înșele pe noi toți (Apocalipsa 12:9). Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează că influența Satanei este așa de răspândită că „lumea întregă zace sub puterea celui rău” (1 Ioan 5:19).

Combinăția de minciună și prejudecată contra căilor lui Dumnezeu a deformat caracterul spiritual al omenirii. „Nu este drept nici unul” a scris Pavel, și „fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:10, 23).

Pavel explică „Iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greșelile și prin păcatele voastre, În care ați umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării, Întru care și noi toți am petrecut odinioară, în poftele trupului nostru, făcând voile trupului și ale simțurilor și, din fire, eram fiii mâniei ca și ceilalți” (Efeseni 2:1-3 Biblia Ortodoxă Română).

Aceasta te-ar putea șoca, dar este adevărat: Noi am fost *orbiți și înșelați* de influența pătrunzătoare a Satanei. Noi avem nevoie să ne pocăim, să abandonăm prejudecățile noastre personale și să acceptăm autoritatea Bibliei. Noi trebuie să începem s-o citim cu înțelegere.

Tragic, cineva care este înșelat nu știe că este înșelat. Biblia descrie prejudiciile lumii contra adevărului lui Dumnezeu ca o împietrire a inimilor lor: „având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor” (Efeseni 4:18).

Înțelegerea lor este îngreunată de împietrirea inimilor lor. De aceea Isus le-a spus adeptilor Săi, „*vous* v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat” (Matei 13:11). Isus a știut că nimeni, numai cu excepția unui mănunchi de oameni, nu va putea înțelege cu adevărat semnificația mesajului Său – și așa a rămas până în ziua de azi.

Isus Hristos dezvăluie dece oamenii au devenit tari la inimă. Când întâmpină adevăruri care nu se potrivesc cu prejudecățile lor, ei își astupă urechile și își închid ochii. Ei își întăresc inimile alegând să nu înțeleagă chestiuni care sunt contrarii cu propriile lor opinii.

Isus a explicat clar aceasta: „Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec” (versurile 14-15).

Isus a explicat rolul înșelător al Satanei în nutrirea acestei orbiri: „Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în

inima lui” (versul 19). Satana acționează cu iuțeală ca să-i înșele și să-i zăpăcească, pe cei care sunt înclinați să audă adevărul, prin influențarea lor să-și întărească inima și să refuze să asculte.

Numai Dumnezeu poate vindeca orbirea spirituală

Este extrem de dificil pentru multă lume, în special acei cu convingeri religioase puternice, să recunoască cum că ar fi posibil ca ei să fi înțeles incorect o mare parte din Biblie.

Tendința noastră este de a ne agăța de ceea ce am învățat mai întâi. Noi avem tendința să fim cu prejudecată contra ori ce ar încerca să ne corecteze părerile noastre proprii. A deveni un adevărat discipol al lui Isus Hristos se începe cu pocăirea – recunoașterea unde am greșit și *schimbarea credințelor și a comportării* noastre. Dar, înainte de a ne putea pocăi, Dumnezeu trebuie să ne deschidă mințile. El trebuie să ne acorde înțelegerea spirituală a prejudecăților noastre, a păcatelor și a altor slăbiciuni.

Isus a spus că „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, și „că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu” (Ioan 6:44, 65). Noi avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru schimbarea inimilor noastre.

Noi toți, în oarecare măsură, avem tendința de a fi drepiți în proprii noștri ochi. Noi presupunem, natural, că propriile noastre căi sunt bune și corecte. Scriitorii Bibliei, totuși, au știut mai bine. Ei ne previn, spre exemplu, că „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbe 14:12). Numai pentru că noi *credem* în ceva nu înseamnă că *este* și corect.

Chiar dacă ideile și credințele noastre ne apar drepte și bune, noi trebuie să fim dispuși să le reexaminăm în lumina Scripturilor. Numai dacă noi nu comparăm cu atenție credințele noastre cu dezvăluirea lui Dumnezeu în Biblie, riscăm să permitem existența unei presupunerii false care să ne împietrească inimile și să ne orbească pentru adevăr.

Când comparăm credințele noastre cu Scripturile, noi ar trebui să păstrăm în minte aceste tendințe omenești. Înclinația noastră spre decepție proprie, cuplată cu influența subtilă, înșelătoare a Satanei prin lumea din jurul nostru, este o barieră majoră în înțelegerea noastră a Bibliei. Este de asemenea prea ușor să citim credințele noastre personale în Cuvântul lui Dumnezeu și să nu vedem adevărurile biblice care provoacă, și pot corecta, ideile noastre proprii.

Orbirea întunecă semnificația

Aceasta a fost problema multor oameni din vremea lui Pavel. Ei s-au gândit că au înțeles Scripturile; ei au crezut că ei le trăiau. Deși, în realitate, ei erau înșelați de propriile lor idei preconceptuate. Pavel explică cum „ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi această mahramă rămâne neridicată... Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o mahramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce [*epistrepho*, se convertește] la Domnul, mahrama este luată” (2 Corinteni 3:14-16).

Pavel descria oamenii religioși normali, sinceri dar *orbiți spirituali* care ascultau regulat citirea Sfintelor Scripturi. Ei își închideau ochii la pasajele care indicau spre Isus ca Mântuitorul. Dece? Ei le blocau din mințile lor pentru că această informație le era de neacceptat. Prejudecățile lor le controlau gândirea. Ei citeau Scripturile, sau îi ascultau pe conducătorii sinagogii citindu-le, dar ei au pierdut înțelesul.

Exemplul lor ne avertizează să nu facem și noi același lucru. Fiecare are nevoie de Dumnezeu ca să poată recunoaște și întâmpina căi contrarii sau credințe care *par* să fie

corecte dar contrazic Cuvântul lui Dumnezeu (Proverbe 14:12). Fiecare trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu pentru ajutor ca să accepte, să înțeleagă și să aplice Scripturile în viața sa.

Adevărata Biserică a lui Dumnezeu este lumea a cărei minți le-a deschis-o Dumnezeu ca să vadă pentru ei înșiși defectele lor proprii – faptele rele și prejudecățile. Numai dacă sunt dispuși să se pocăiască – dacă suntem înclinați să ne schimbăm gândurile și atitudinile cele mai intime la fel ca și acțiunile noastre – putem noi să devenim discipoli adevărați ai lui Isus Hristos.

Atunci când noi studiem Cuvântul lui Dumnezeu noi ar trebui să imităm atitudinea lui David când se ruga: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea vecinicii!” (Psalmul 139:13-14).

Prejudecățile noastre sunt de obicei prea profunde pentru ca noi să le putem dezhădăcina prin noi înșine. Amintește-ți, Isus a zis că „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl” (Ioan 6:44).

Este nevoie de o *minune* dela Dumnezeu pentru ca noi să putem recunoaște unele dintre prejudecățile cele mai adânc înrădăcinate. Este nevoie de tărie dela Creatorul nostru ca noi să vrem să le schimbăm. Fără ajutorul Lui, nu putem niciodată se recunoaștem și să ne deșeptăm din orbirea prejudecăților spirituale care ne separă de Dumnezeu.

Cunoscând cum împuternicește Dumnezeu lumea să învingă orbirea spirituală și să vină la Hristos – ca Creștini pocăiți și dedicați – este cheia pentru înțelegerea cum Cuvântul lui Dumnezeu îi distinge pe acei ce sunt poporul lui Dumnezeu de acei care rămân orbi spirituali.

Neputincioși fără Duhul lui Dumnezeu

Dumnezeu ne avertizează să nu avem încredere în înțelegerea noastră a chestiunilor spirituale (Proverbe 3:5). Numai cu posibilitățile noastre naturale noi suntem pur și simplu incapabili ca să înțelegem cum trebuie multe din aspectele Cuvântului lui Dumnezeu. Pavel explică cum noi nu putem avea încredere în mințile noastre proprii: „...Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este *vrăjmășie* împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:7-8). Lor le lipsește puterea să controleze natura lor omenească.

Aceasta este de ce atât de multă lume care citește Biblia nu va accepta ceea ce zice. Chiar dacă ei nu o recunosc, ei poartă o dușmănie înăscută spre orice reprezentă autoritatea divină, absolută peste viețile lor.

Pavel explică cum Duhul lui Dumnezeu este singurul remediu pentru problema omenească. „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi” (versul 9). Numai prin înțelegerea și tăria pe care Dumnezeu o dă prin Duhul Său putem noi câștiga puterea spirituală ca să învingem dominarea naturii noastre carnale.

Fără ajutorul Duhului lui Dumnezeu, perspectiva spirituală a unei persoane este deformată de atragerile naturii sale carnale și de influența pe care Satana o exercită în formarea credințelor și valorilor ei. Chiar și aceia care au o cunoaștere și înțelegere considerabilă a căilor lui Dumnezeu și care încearcă să i se supună prin propriile lor mijloace, (ca discipolii lui Isus Hristos înainte de a fi primit pe Duhul Sfânt) sunt încă tentați de atracțiile carnale. Isus a trebuit să-i prevină pe discipolii Săi: „vegheați și rugați-vă, ca să

nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). (Vezi „Apostolii: un studiu în convertire,” pagina 18).

Chiar și după convertirea sa, Pavel s-a citat pe el însuși ca un exemplu să explice cât de extensiv slăbiciunea omenească controlează comportarea. „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc... Și atunci, nu mai sânt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentrucă, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:15, 17-18).

Dar, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu, Pavel a văzut că poate rezista cu succes atracțiilor naturii sale (2 Timotei 4:7-8). „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului, și a morții” (Romani 7:8).

Pavel explică cum, „pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți” (Romani 5:6). Moartea Lui a făcut posibil pentru noi să fim iertați de păcatele noastre și să primim Duhul Sfânt – dându-ne puterea spirituală dela Dumnezeu de care avem nevoie să combatem slăbiciunea cărnii noastre (Faptele Apostolilor 1:8; 2:38; 2 Timotei 1:7).

O transformare spirituală

Biserica lui Dumnezeu este lumea care este transformată spiritual de puterea Duhului lui Dumnezeu. Este cum o însumează Pavel: „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:13-14).

Această putere a lui Dumnezeu schimbă dramatic ecuația omenească. Duhul Lui transformă viața individului. El ne dă puterea să anulăm atracțiile naturii omenești și să trăim așa cum ne poruncește Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este singura componenta cea mai importantă în viața unui Creștin.

Prezența sau absența Duhului lui Dumnezeu este ceea ce determină dacă un individ este un slujitor al lui Hristos – un Creștin adevărat – sau nu. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:9).

Acei care au primit Duhul lui Dumnezeu constituie corpul spiritual care este Biserica pe care a fondat-o Isus Hristos. „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12:13).

Apostolii: un studiu în convertire

Sosirea Duhului Sfânt în ziua de Pentecost (Faptele Apostolilor 2:1-4) a transformat pe apostolii lui Isus Hristos dintr-un grup de oameni obișnuiți în unii dintre cei mai remarcabili și dinamici conducători pe care lumea i-a cunoscut vreodată. Ca să apreciezi mărimea transformării lor, noi avem nevoie să privim mai îndeaproape la aceași oameni înainte de a fi primit Duhul Sfânt.

Cele patru Evanghelii – Matei, Marcu, Luca și Ioan – ne oferă o introspecție în viețile lor. Noi nu găsim nici o indicație că vreunul dintre cei 12 apostoli să fi avut vreo educație excepțională sau vreo poziție de influență. Ei erau oameni obișnuiți, considerați ca „oameni necărturari și de rând” (Faptele Apostolilor 4:13).

Matei a fost un colector de taxe, membrul uneia dintre cele mai disprețuite profesii din zilele lui (Matei 9:9; 18:17). Petru, fratele lui Andrei, precum și alți doi frați, Iacov și Ioan erau tovarăși într-o întreprindere modestă de pescuit (Matei 4:18-22; Luca 5:1-10). Împreună cu Filip, ei au trăit în satul Betsaida din nordul provinciei Galilea (Ioan 1:44). Singurul lucru special despre ei a fost că ei erau discipoli – studenți și adepți – ai lui Isus Hristos.

Dar și mai uimitor a fost nivelul lor de lipsă de înțelegere spirituală în timpul perioadei lor de pregătire. Mințile lor le erau încă controlate de natura lor carnală. Gândirea și comportarea le erau „carnale” (Romani 8:5-7 Biblia Ortodoxă Română). Isus i-a certat pentru lipsa lor de credință și întărirea inimii (Marcu 16:14).

Atitudinea și comportarea lor din perioada aceea ilustrează că chiar trăind în prezența lui Isus Hristos, în timp ce El a fost pe pământ – auzindu-L în persoană propovăduind și văzându-I exemplul –, nu a fost suficient pentru a le transforma gândirea de la carnal la spiritual.

Isus i-a certat sever pe Iacov și Ioan pentru atitudinea lor împotriva celor care îl respinseseră pe Isus. „Dar ei [Samaritenii] nu L-au primit, ...Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: „Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască” (Luca 9:53-57). Ioan avea să devină cunoscut mai târziu ca „apostolul dragostei” – o transformare impresionantă pentru un om care îl îndemnase pe Isus Hristos să anihileze un sat.

Apostolii au fost egoiști. Ei s-au certat între ei care ar fi cel mai important (Marcu 9:33-34; Luca 22:24). Iacov și Ioan au încercat chiar să-L convingă pe

Isus în a le acorda cele mai proeminente două poziții din Împărăția Sa (Marcu 10:35-37).

Ca și alți oameni, fiecare din ei au exagerat credința și loialitatea lor pentru Hristos...” Și le-a zis Isus: Toți vă veți sminti, că scris este: "Bate-voi păstorul și se vor risipi oile"...Iar Petru I-a zis: Chiar dacă toți se vor sminti întru Tine, totuși eu nu. Și i-a zis Isus: Adevărat grăiesc ție: Că tu astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta de două ori cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine. El însă spunea mai stăruitor: Și de-ar fi să mor cu Tine, nu Te voi tăgădui. Și tot așa ziceau toți” (Marcu 14:27-31 Biblia Ortodoxă Română).

În timp ce ei rosteau aceste cuvinte, discipolii au fost convinși că ei vor face cu loialitate așa cum ziseseră. Totuși în câteva ore ei toți L-au abandonat pe Isus ca să sufere singur (Marcu 14:50). Petru chiar a blestemat și s-a jurat că nu L-a cunoscut niciodată pe Isus (Matei 26:69-75; Luca 22:54-62).

După execuția lui Isus, Petru și șase dintre ceilalți apostoli au hotărât că era timpul să renunțe la tot ce învățaseră și să reia profesiile lor de pescari (Ioan 21:2-3). Ei îl auziseră pe Isus vorbind despre moartea și învierea Sa, dar perspectiva lor limitată i-a orbit față de semnificația a ceea ce le spunea Isus. Aceeași orbire este parte din ființele omenești până când Dumnezeu le deschide înțelegerea să vadă ceea ce spune El cu adevărat în Cuvântul Său.

Chiar și după ce a auzit rapoarte despre învierea lui Isus, Toma a fost atât de sceptic că el a comentat: „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25, Biblia Ortodoxă Română). Isus i-a apărut mai târziu și i-a produs lui Toma exact dovada pe care o ceruse (versurile 26-29).

Aceștia au fost oamenii pe care Isus I-a ales ca să aducă Evanghelia

fiecărei națiuni. Totuși ei nu primiseră încă pe Duhul Sfânt. Ei erau fără putere cum ar fi oricare alți oameni să împlinescă intențiile și dedicațiile lor de a-L servi cu credință pe Mântuitorul lor. Era imposibil pentru ca ei, prin puterile lor proprii, să fie slujitorii speciali ai lui Hristos.

Acum putem noi să înțelegem remarcă lui Hristos când discipolii L-au întrebat, „Cine poate, atunci să fie mântuit?” Răspunsul Lui „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (Matei 19:25-26).

Duhul lui Dumnezeu aduce putere mare

Prin Duhul Sfânt, Isus Hristos aduce puterea pentru poporul Său pentru a face faptele bune – să producă fructe – pe care El le așteaptă de la ei. „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui” (2 Petru 1:3).

Isus a promis că Duhul Sfânt „are să vă [ne] călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13) astfel ca noi să putem ști cum să-L servim pe Dumnezeu conform cu voința Lui. Duhul Lui face posibil pentru noi ca „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efeseni 4:15).

Pavel vorbește de Duhul lui Dumnezeu locuind în noi: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:22). Duhul Sfânt este prezența și puterea directă a lui Dumnezeu lucrând în poporul Său. Pavel admonestează pe Creștini „duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur...Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12-13).

Duhul lui Dumnezeu conduce la supunere

Schimbarea poporului lui Dumnezeu prin Duhul Său este o transformare a inimilor lor, a ființei lor celei mai interioare. În loc de împietrirea inimii și dușmănie pentru legile lui Dumnezeu, ei câștigă un spirit supus pentru că Dumnezeu lucrează în ei; El locuiește în ei.

Apostolul Ioan a zis: „Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat” (1 Ioan 3:24).

Prezența unei dorințe de a se supune este atât de centrală în definiția unui Creștin încât apostolul Ioan declară cu tărie: „Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:4-6). Acesta este într-adevăr un limbaj clar.

Isus a accentuat că acei care nu au primit acest spirit de supunere dela Dumnezeu răspund la poruncile Lui foarte diferit. „Bine a proorocit Isaia despre voi, fățarnicilor, precum este scris: "Acest popor Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine". Dar în zadar Mă cinstesc, învățând învățături care sunt porunci omenești. Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor” (Marcu 7:6-8).

Cei care nu au un spirit supus ajustează poruncile lui Dumnezeu ca să le acomodeze natura și raționamentul lor propriu. Isus a continuat: „Și le zicea lor: Bine, ați lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră! Căci Moise a zis: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta", și "cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se

sfârșească". Voi însă ziceți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu, Nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa. Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu cu datina voastră pe care singuri ați dat-o. Și faceți multe asemănătoare cu acestea” (versurile 9-13, Biblia Ortodoxă Română).

Acei care nu au Duhul lui Dumnezeu o găsesc ușor și convenabil să ignore instrucțiunile biblice care nu le plac. Ei inventă propriile lor tradiții, dând impresia că se supun și onorează pe Dumnezeu în timp ce evită intenția instrucțiunilor Lui. Isus a spus că asemenea închinăciune este *degeaba* – fără folos și goală (versul 7). Asemenea oameni au ochi care nu văd și urechi care nu aud (Romani 11:8).

Duhul lui Dumnezeu, totuși, schimbă dramatic atitudinea, perspectiva și spiritul poporului Său. Ei doresc cu nerăbdare să se supună lui Dumnezeu, și El le dă o atitudine și apropiere umilă, supusă către El și Cuvântul Său. Ei pot urma de bună voie și cu încredere Poruncile Lui (Apocalipsa 12:17). Ei au primit dela El puterea Duhului Sfânt să combată Satana și natura lor proprie.

Pe scurt, ei sunt poporul schimbat, special al lui Dumnezeu.

Misiunea și responsabilitatea Bisericii

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20).

Iesus a dat Bisericii Sale – acest corp de credincioși schimbați spirituali – să îndeplinească o responsabilitate. Misiunea Bisericii este să propovăduiască evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și să facă adepți prin întreaga lume, învățându-i exact ce i-a învățat Isus (Matei 24:14; 28:19-20).

Lucrul Bisericii continuă; nu a încetat când au murit discipolii inițiali. La început a fost treaba apostolilor, misiunea Bisericii a fost transmisă fiecărei generații a poporului lui Dumnezeu. Isus a promis că avea să fie împreună cu adepții Lui tot timpul cât își îndeplineau lucrul până când El avea să se reîntoarcă la sfârșitul veacului (versul 20).

Pavel a zis că Isus l-a trimis pe el în lume „ca să le [oamenilor] deschizi ochii, să se întoarcă dela întunec la lumină, și de supt puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 26:18).

Pavel a zis de asemenea: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...” (Romani 1:16). Evanghelia este mesajul lui Dumnezeu de cum va veni salvarea omenirii – începând cu Biserica Sa.

Biserica joacă multe roluri în aducerea mântuirii lumii. Ea stă ca lumina lumii (Matei 5:14). Este gospodăria sau familia lui Dumnezeu (Efeseni 2:19; 1 Petre 4:17). Este mama care nutrește fiii și fiicele lui Dumnezeu (Galateni 4:26). Funcționează ca „stâlful și temelia adevărului” într-o lume confuză spiritual (1 Timotei 3:15).

Să ne uităm la responsabilitățile multilaterale pe care Hristos le-a dat Bisericii Sale, poporului Său special.

Trebuie ca Biserica să mântuiască lumea?

Pavel descrie responsabilitatea Bisericii ca „misiunea împăcării” pentru că „toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat

slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Corinteni 5:18-19).

Scopul final al lui Dumnezeu este să adune – să împace – toată omenirea cu El însuși. Biserica joacă un rol important în acest efort valoros. Dumnezeu a comisionat-o ca să propovăduiască cum se va face această împăcare. Este ca să boteze pe toți acei care cred mesajul acela.

Când va avea loc acea împăcare? O percepție greșită obișnuită este că Isus a însărcinat Biserica să mântuiască lumea în epoca aceasta. Dar aceea nu este ceea ce învață Biblia și nu este ceea ce a înțeles Pavel în 2 Corinteni 5.

Misiunea de împăcare a Bisericii este numai începutul a unei faze mult mai mari a planului lui Dumnezeu de împăcare a lumii întregi cu Sine Însuși prin Isus Hristos.

Dumnezeu a însărcinat Biserica să proclame mântuirea națiunilor. Dar *proclamarea* învățămintelor lui Isus despre mântuire este cu mult diferită de *aducerea* omenirii la mântuire. Ultima va necesita aducerea întregii omeniri la pocăire și convertire. Numai Isus Hristos poate converti lumea; acea sarcină va trebui să aștepte până la reîntoarcerea Lui.

Dece trebuie Hristos să aducă Israelul la pocăință

La reîntoarcerea Sa, Hristos va începe împăcarea lumii cu Dumnezeu prin aducerea descendenților lui Iacov – Israel – la pocăință.

În acel moment, explică Pavel, „tot Israelul va fi mântuit.” Cum? „Izbăvitorul [Hristos] va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile dela Iacov” (Romani 11:26).

Atunci, îndată ce poporul restaurat al Israelului învață supunerea ca Națiune, multă lume va veni și va zice, conform cărții lui Isaia: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem cuvântul Domnului” (Isaia 2:3).

Zaharia ne spune, „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zaharia 8:23).

Omenirea va începe să-și dea seama că legea pe care Dumnezeu a dat Israelului antic trebuie să fie încă observată. Omenirea va lepăda prejudecățile ei și va începe chiar să celebreze festivalurile biblice, pe care Dumnezeu le dăduse Israelului din vechime.

Acei care rămân nepocăiți se vor găsi în curând în circumstanțe teribile pentru că Dumnezeu îi va smeri prin reținerea ploii de pe recoltele lor până când își vor schimba atitudinea. „Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalemului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalem ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele” (Zaharia 14:16-17).

Cum Hristos cunoaște natura omenească, El va face tot ce va fi necesar la acea vreme ca să schimbe gândirea oamenilor – să-i aducă la pocăință. Dar aceasta se va întâmpla în viitor după ce Hristos se va reîntoarce.

Chiar dacă Biserica va proclama un mesaj lumii, care să includă o chemare la pocăire, Scriptura ne spune că relativ puțini oameni se vor pocăi cu adevărat înainte de reîntoarcerea lui Hristos. Astfel, aducerea lumii la pocăire nu este rolul Bisericii pentru această epocă.

Care este adevărata Evanghelie?

Care a fost mesajul lui Hristos? El a propovăduit „Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu” (Matei 4:23; 9:35; Marcu 1:14-15). Veștile bune au fost piesa centrală a mesajului lui Hristos. El a definit misiunea Lui prin cuvintele acestea: „*Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu... fiindcă pentru aceasta am fost trimes*” (Luca 4:43).

Ce a poruncit El discipolilor Săi să propovăduiască? „*i-a trimes să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu*” (Luca 9:2, 6).

Despre ce este vorba în mesajul acela și de ce sunt veștile atât de bune?

Când Isus Hristos a propovăduit despre Împărăția lui Dumnezeu (Luca 8:1; 9:11; 12:31; 13:18), El a continuat, de fapt, mesajul proorocilor Iudei ale căror cuvinte sunt înregistrate în Vechiul Testament. Cu secole mai devreme, Dumnezeu a inspirat asemenea oameni credincioși ca Isaia, Ieremia, Ezekiel, Daniel și Zaharia să privească dincolo de dificultățile și distrugerea împărăției Israelului și Iudei la un viitor minunat când Dumnezeu va stabili Imperiul Lui mondial pe pământ sub domnia Mântuitorului.

Observă unele din profețiile lor care descriu această realizare minunată:

„Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu, și vitele îngrășate, vor fi împreună, și le va mâna un copilaș” (Isaia 11:6). „Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai [Mântuitorul promis, Isus] va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui” (versurile 9-10).

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:13-14).

„Ci Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalemului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare... Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!...Și Domnul va fi împărat peste tot pământul” (Zaharia 14:3-5, 9):

Isus Hristos și apostolii Săi au vorbit despre acest același guvern mondial, pe care El l-a numit „Împărăția lui Dumnezeu.” În Luca 21, după descrierea unor evenimente și tendințe fără paralel în istorie, El a conchis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie...”...când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, *să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape*” (Luca 21:28-31).

Proorocii din vechime, Isus și apostolii Săi, toți au vorbit de o împărăție literală care va înlocui guvernele lumii. Când aceste profeții devin o realitate, un strigăt triumfător se va auzi: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

Trist, acest mesaj este rareori înțeles și rar învățat în biserici. Mulți au acceptat „o evanghelie diferită” (Galateni 1:6) care deformează și acoperă acest adevăr biblic vital. Vei

citi în capitolul următor cum această „altă evanghelie” (versurile 8-9), cum o etichetează Pavel, s-a dezvoltat și s-a răspândit prin întreaga lume.

Totuși, poți descoperi pentru tine însuși semnificația întreagă a evangheliei -- veștile bune de necrezut – pe care Isus și apostolii Săi le-au propovăduit. Aceasta aceeași evanghelie este propovăduită cu credință de Biserica Unită a lui Dumnezeu (Matei 24:14). Pentru o explicație completă a adevăratei evanghelii, cere copia ta gratuită *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom] sau coboar-o depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .

Un grup mic: farul lumii

Dimpotrivă, Isus le-a spus discipolilor Săi: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). El a spus de asemenea: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:18-19).

Poporul lui Dumnezeu nu a fost niciodată o forță populară sau puternică. Isus le descrie partea lor din viață: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar *strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află*” (Matei 7:13-14).

Da, numai puțini sunt acei care sunt dispuși să urmeze toate învățăturile lui Isus Hristos, odată ce le aud și le înțeleg. Isus i-a consolată pe discipolii Săi: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32).

Dumnezeu dezvăluie că poporul Său va fi *o turmă mică* în epoca aceasta. El cheamă *numai puțini* care să fie exemple vii pentru restul lumii ale modului Lui de viață.

Isus le-a spus adevăraților Lui discipoli, „Voi sunteți lumina lumii...să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

Dumnezeu a însărcinat Biserica să dea un exemplu lumii al felului Lui de viață. Dumnezeu, prin Biserică, arată omenirii căile Lui. Petru îi îndeamnă pe membrii Bisericii: „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceia ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe cari le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2:12).

Biserica: Primele fructe (pârnga) lui Dumnezeu

În timpul „acestui veac rău” (Galateni 1:4), Biserica lui Dumnezeu consistă numai din prima parte mică a marii recolte a lui Dumnezeu a oamenilor pentru viața eternă.

Isus numește Creștinii: „un fel de pârnga a fapturilor Lui” (Iacov 1:18). Ei au fost „răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (Apocalipsa 14:4).

Folosirea biblică a termenului *primele fructe (pârnga)* a fost înțeleasă imediat de membrii Bisericii de la început. „În recunoașterea faptului că toate produsele pământului veneau dela Dumnezeu, și [ca] mulțumire pentru bunătatea Lui, Israelii aduceau ca o ofertă pentru El, o porțiune din fructele care se coceau primele, acestea fiind privite ca un avans al recoltei ce urma” (Dicționarul Fotografic al Bibliei Zondervan [Zondervan Pictorial Bible Dictionary], 1967, „Primele Fructe”).

Primele fructe au fost prima parte a recoltei, pe care Israelii o puneau de o parte pentru Dumnezeu. După ce le-au cules și le-au dedicat Creatorului lor, ei au cules și restul

recoltei. Apostolii și alți membri ai Bisericii la început au înțeles, ca primele fructe (pârğa), Biserica este prima parte a recoltei lui Dumnezeu a omenirii pentru mântuire. Mult mai mare porțiune a recoltei nu va avea loc până după reîntoarcerea lui Isus Hristos.

Aceia pe care Dumnezeu îi cheamă în această epocă vor participa în salvarea omenirii – dar *nu* în acest veac și *nu* ca ființe omenești. La reîntoarcerea lui Isus Hristos ei vor deveni *ființe spirituale nemuritoare*.

Dumnezeu îi va învia la viața veșnică ca primele fructe ale recoltei Sale, primind nemurirea la reîntoarcerea lui Hristos (1 Corinteni 15:20-23, 51-53). Ei vor fi regi și preoți în Împărăția lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:10).

Ca copiii nemuritori, înviați ai lui Dumnezeu, ei Îl vor ajuta pe Hristos în învățarea omenirii pentru 1000 de ani a căii lui Dumnezeu de supunere. „Fericii și sfinții sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6). Învierea acestor slujitori credincioși ai lui Isus Hristos la viața veșnică la începutul celor 1000 de ani este numai *prima* înviere (versurile 4, 6).

Toți morții vor fi înviați

La sfârșitul celor 1000 de ani Dumnezeu va învia pe toți ceilalți care au trăit vreodată dealungul istoriei omenirii ca să stea înaintea Lui la judecată (Apocalipsa 20:11-12). Aceasta este cu mult mai mare decât prima înviere; este învierea a „celorlalți morți” (versul 5). Dumnezeu va învia dintre morți lume din toate națiunile, împreună cu poporul Israelului – toți înviați împreună (Matei 11:20-24; 12:41-42).

„Nu vă mirați de lucrul acesta,” a spus Isus; „pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28-29).

Acei care se ridică în învierea generală – învierea judecării – se vor înălța ca ființe omenești muritoare, din carne și oase (Ezekiel 37:1-10). Atunci vor afla căile lui Dumnezeu, vor recunoaște păcatele lor și vor primi pe Duhul Sfânt. Atunci vor putea și ei primi nemurirea.

Ezekiel descrie astfel învierea lor: „Deaceea, proorocește, și spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre... Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăș în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am făcut, zice Domnul” (Ezekiel 37:12-14). Pentru mai multă informație asupra acestui subiect vital, te rugăm cere broșura gratuită *Ce se întâmplă după moarte?* [What Happens After Death?].

Creștinii sunt primele fructe ale celor salvați. Ei trăiesc într-o lume înșelată, și trebuie să se străduiască „să fie fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15).

Este ziua de azi singura zi de mântuire?

Este epoca prezentă singurul timp în care lumea se poate pocăi și poate fi mântuită?

Unii oameni presupun că aceasta este ceea ce a înțeles apostolul Pavel când a scris: „Ca unii cari lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:1-2).

Pavel a înțeles exact ceea ce a zis. Dar observă ce *nu* a zis Pavel. El nu a zis că *numai* azi este ziua mântuirii, nici nu i-a fost aceasta intenția.

În Greaca originală nu este un modificator înaintea frazei „ziua mântuirii” în versul acesta. Cele mai multe traduceri au adăugat articolul

hotărât cuvântului *zi*, într-o încercare de a clarifica cuvintele lui Pavel – dar făcând aceasta au deformat pe neașteptate înțelesul. Unele versiuni traduc fraza „o zi a mântuirii.” Alte versiuni traduc fraza inconsistent „o zi a mântuirii” în prima parte a versului și „ziua mântuirii” în a doua parte.

Pentru cei din Biserică în această epocă, acum este ziua lor de mântuire. Dumnezeu îi cheamă pe ei acum. Mântuirea este la dispoziție oricărui care este doritor de a se pocăi. Aceasta este ce a înțeles Pavel.

Dar el nici nu a zis nici nu a subînțeles că salvarea este disponibilă *numai* în această epocă. Pavel nu a intenționat în nici un fel să contrazică numeroasele pasaje din Biblie care arată că mulți alții vor avea ocazia de mântuire în epocile viitoare.

Biserica: Corpul lui Hristos

Am văzut deja că Isus le-a zis adeptilor Săi să meargă în toată lumea, să facă discipoli din toate națiunile și să învețe lumea felul de viață al lui Dumnezeu. Aceasta cere colaborare și organizare. Pentru a descrie efectiv funcționarea organizată a poporului lui Dumnezeu, apostolii au folosit analogia corpului omenesc.

„Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi” (1 Corinteni 12:28-29).

Cel care conduce lucrarea Bisericii este Isus Hristos care este Capul ei viu (Coloseni 1:18). Pentru a accentua cât este de dependentă Biserica de conducerea și inspirația Lui, Isus s-a comparat pe Sine cu o viță: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Succesul Bisericii depinde de puterea și inspirația pe care o primește dela Isus Hristos.

Funcțiunile din cadrul Corpului lui Hristos sunt stabilite de El, „El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:11-12).

Pavel ne spune că: „Sunt felurite daruri, dar este acelaș Duh; sunt felurite slujbe, dar este acelaș Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaș Dumnezeu, care lucrează totul în toți” (1 Corinteni 12:4-6).

Conducerea spirituală din Biserică

Între darurile pe care Hristos le dă Bisericii Sale sunt darurile de conducere spirituală: apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători (Efeseni 4:11). Ei sunt încredințați cu responsabilitatea de a învăța, nutri, proteja și a clădi Biserica. Caracter dumnezeiesc și calificări spirituale exemplare sunt pretinse celor însărcinați cu conducerea spirituală (1 Timotei 3:1-10; Tit 1:5-9).

Aceștia urmează să păstorească cu dragoste turma lui Dumnezeu (Ioan 21:15-17) astfel ca membrii acestui trup spiritual „vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

Ei urmează să conducă poporul lui Dumnezeu să lucreze împreună în unire – să iubească, să respecte și să se sprijine unii pe alții. „Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12:24-25).

Acei care sunt conduși de Isus Hristos recunosc un Duh comun în fiecare – însuși Duhul lui Dumnezeu – care îi face pe ei să fie poporul lui Dumnezeu. Ar trebui să-i conducă să lucreze împreună în unitate ca să realizeze misiunea pe care Hristos a dat-o Bisericii ca serviciul ei când El a zis: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...” (Matei 28:19-20).

Biserica pe care a zidit-o Hristos este grupul special de oameni care, conduși de Duhul Sfânt, se supun Poruncilor Lui și sunt dedicați cu zel să realizeze misiunea pe care Isus Hristos le-a încredințat-o.

Apariția unui Creștinism Fals

„Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu...Și vor înșela pe mulți” (Matei 24:4-5).

Isus Hristos le-a spus apostolilor să facă ucenici din toate națiunile, botezându-le în numele Lui. Cea mai multă lume care este familiară cu Biblia își dă seama că apostolii s-au îmbarcat cu zel în această misiune. Converteții lor au fost chemați Creștini pentru prima dată în orașul Antioh (Faptele Apostolilor 11:26). De atunci, atât de multă lume s-a născut sau a fost convertită în sutele de denominații cunoscute colective ca „Creștinism” încât este una dintre religiile cele mai populare și predominante.

Lumea presupune că toți, sau cel puțin aproape toți, care poartă numele de Creștin urmează credințele, învățăturile și practicile lui Isus Hristos. Dar Biblia ne spune că nu oricine acceptă numele lui Hristos este un Creștin cu adevărat.

Isus a prezis că unii ar pretinde numele Lui dar Îl vor nega prin faptele lor. El spune că ei vor zice: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46).

Hristos și apostolii Lui au vorbit despre *profeți falși, apostoli falși și frați falși*. Ei au dezvăluit faptul că vor apărea două religii în aparență Creștine dar opuse. Una – Biserica fondată de Isus – va fi condusă de Duhul lui Dumnezeu și va rămânea credincioasă învățăturilor Lui. Cealaltă – condusă și guvernată de un spirit diferit – va accepta numele lui Isus dar îi va întoarce învățăturile Lui ca să creeze o convingătoare *falsificare* a adevăratei Biserici a lui Dumnezeu.

Amândouă vor folosi numele lui Hristos și vor pretinde autoritatea Lui. Ambele vor face lucruri care vor apărea bune și drepte pe dinafară. Ambele vor pretinde că urmează învățăturile adevărate ale lui Hristos. Dar numai una va reprezenta cu credință pe fondatorul ei, Isus Hristos. Cealaltă va captura mințile și inimile omenirii prin atașarea numelui lui Hristos la obiceiuri și doctrine religioase fără suport biblic, pe care Isus și apostolii Săi nici nu le-au practicat, nici nu le-au aprobat.

Apostolii au avertizat repetat pe adepții lui Isus ca să se ferească de învățătorii falși care vor introduce credințele unui Creștinism falsificat. Isus Însuși a avertizat: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, ...Și vor înșela pe mulți” (Matei 24:4-5).

Noul Testament prezintă o schiță istorică concisă a originilor acestor două religii care profesază că sunt Creștine – una reală și alta falsă. Apostolii lui Hristos au descris originea fiecăreia și caracteristicile lor fundamentale.

Noi am examinat deja descrierea apostolilor a Bisericii fondate de Isus. Acum să ne uităm la însemnările lăsate de ei despre o altă religie presupusă Creștină – una care a deformat și a corupt adevărul și a crescut ca să devină cu mult mai puternică și influentă decât mica Biserică pe care Isus a promis că nu o va lăsa să moară niciodată.

Învățând tradițiile oamenilor

De unde își iau cele mai multe biserici tradițiile și practicile? Cei mai mulți dintre membrii lor presupun că vin din Biblie sau dela Însuși Isus Hristos. Dar este așa?

Isus le-a poruncit apostolilor Săi să-i învețe pe alții exact ce îi învățase El – „învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20). El a condamnat înlocuirea poruncilor lui Dumnezeu cu tradițiile și raționamentul oamenilor. Vorbind Fariseilor, El le-a zis: „Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni... „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră” (Marcu 7:8-9).

Isus a declarat că Biserica Lui va păstra poruncile lui Dumnezeu: „dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19:17). El a avertizat. „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit [propovăduit] noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege” (Matei 7:22-23). El a știut că se vor ridica învățători falși care vor respinge poruncile lui Dumnezeu pentru o evanghelie deformată lipsită de porunci – fărădelege!

Ca și Isus, apostolii au propovăduit consecvent supunerea față de Dumnezeu. Petru și ceilalți apostoli și-au riscat viețile lor ca să afirme clar că: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29). Pavel a exprimat același devotament pe care el l-a împărtășit cu ceilalți – o viață de supunere. „prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui [Hristos], la *ascultarea* credinței pe toate Neamurile” (Romani 1:5).

Pavel i-a prevenit mai târziu pe membrii congregației din Colos ca să țină bine ceea ce îi învățase el: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile cari v-au fost date...” (Coloseni 2:6-7).

Urmând exemplul lui Hristos, Pavel i-a prevenit pe Coloseni să nu accepte tradițiile ca înlocuiri pentru poruncile lui Dumnezeu: „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (Coloseni 2:8; compară cu Marcu 7:8-9, 13).

Dece Isus Hristos și apostolii au exprimat avertismente atât de urgente ca să se evite tradițiile omenești?

Subversiunea dinăuntrul Bisericii

În timp ce apostolii se străduiau să întemeieze și mai multe congregații de credincioși între națiuni, a apărut un fenomen care eventual a produs o religie alternativă și aparent Creștină – dar foarte diferită de Biserica pe care Isus și apostolii Lui o întemeiaseră.

Doctrine noi și diferite au fost introduse cu subtilitate. Unii au început să submineze Biserica provocând și contrazicând învățăturile apostolilor lui Hristos. Pavel a avertizat, „În adevăr, mai ales printre cei tăiați împrejur, sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori, cărora trebuie să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri, pe cari nu trebuie să le învețe” (Tit 1:10-11).

Pentru a contraveni acestei tendințe, Pavel l-a instruit pe camaradul episcop Tit să evalueze cu multă atenție originea, cunoștințele și caracterul oricărei persoane care urma să fie considerată pentru hirotonisire: „Căci episcopul (priveghetor), ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; ...să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe protivnici” (versurile 7, 9).

Din ce în ce mai mult, „apostoli falși” au început să contrazică și să submineze învățăturile adevăraților apostoli ai lui Hristos. Pavel a atras atenția Bisericii din Roma: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători. Cât despre voi, ascultarea voastră este cunoscută de toți. Mă bucur dar de voi, și doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul” (Romani 16:17-19).

Conducători religioși concurenți, prefăcându-se a fi preoți ai lui Hristos, au început să predice propriile lor doctrine false „în opoziție” cu ale apostolilor lui Hristos și ale altor slujitori credincioși. La început ei au provenit, predominant, dintr-o origine Evreiască. Dar atunci au apărut învățători falși din oameni cu alte origini din cadrul Bisericii. Doctrinile subversive care au devenit în final cele mai influente au fost o amestecătură de filozofii păgâne și de filozofii evreiești sintetizate cu misticismul popular de la vremea aceea.

Vrăjitorul Simon a fost unul dintre acești învățători falși menționat devreme în Scripturi. După botezul lui de către Filip, Simon a încercat să cumpere o poziție de apostol dela Pavel, sperând să obțină puterea să acorde altora Duhul Sfânt. Motivată de lăcomie pentru putere și influență, el s-a prefăcut convertit ca să apară Creștin (Faptele Apostolilor 8:9-23). Surse istorice au indicat că el a amestecat elemente de păgânism și misticism într-o nouă filozofie Creștină falsă.

S-a stabilit o tendință periculoasă. În curând, au abundat „apostoli falși,” „învățători falși” și „frați falși.”

Se născuse Creștinătatea falsă.

O Evanghelie diferită câștigă teren

Efectul învățămintelor deformate a devastat Biserica de început. Spre exemplu, Creștinii în provincia Romană a Galatei s-au întors cu grămada dela învățămintele apostolului Pavel la o evanghelie coruptă, inventată cu dibăcie dar falsă, promovată de acești apostoli falși.

Pavel a descris felul lor de abordare și efectele învățăturilor lor false asupra Creștinilor din Galatia: „mă mir că treceți așa de repede dela Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni cari vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos” (Galateni 1:6-7). Frații din acea regiune erau atrași într-una din multele secte formând noua Creștinătate. Pavel a trebuit să aibă de a face cu problema religioasă generată de elementele Evreiești și păgâne din congregația Galatenilor.

Acești pretendenți vicleni nu au refuzat direct evanghelia propovăduită de Pavel. Ei simplu au pervertit unele aspecte ale ei. După aceea au sedus pe Creștinii Galateni să accepte evanghelia lor – un amestec mortal de adevăr și eroare. Conținea suficient adevăr ca s-o facă să apară corectă și Creștină, dar conținea suficientă eroare ca să prevină pe oricine care ar fi acceptat-o de a primi mântuirea.

Observă condamnarea de către Pavel a acelei evanghelii „diferite”: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, *să fie anatema!* Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, *să fie anatema!*” (versurile 8-9).

O evanghelie a fărădelegei

Isus i-a avertizat pe apostolii Săi că aceasta se va întâmpla: „Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:11-12). Isus a explicat că fărădelegea, elementul cheie din mesajul învățătorilor falși, va face ideile lor atrăgătoare și populare. Disprețul pentru legea lui Dumnezeu va deveni în sfârșit fundația unei Creștinătăți false populare și cu succes. Profeții falși au inventat mesajul și doctrinele lor recunoscând verbal pe Isus ca „Domn” în timp ce au refuzat să i se supună (Luca 6:46). Isus însuși a anunțat abordarea lor mincinoasă și șmecheră: „Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15).

Isus a spus-o foarte răspicat că învățătorii fărădelegii, care pe din afară apar ca oi nevinovate, făcând devotați acte religioase, nu sunt apostoli sau servitori ai Lui: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” (Mat 7:23). Atunci le voi spune răspicat, „*Niciodată nu v-am cunoscut*; depărtați-vă dela Mine, *voi toți cari lucrați fărădelege*” (versurile 22-23).

Legea lui Dumnezeu: câmpul de bătălie religios

Disputa asupra legii lui Dumnezeu a izbucnit înăuntrul Bisericii imediat ce primii gentili (neisraeliți) au fost convertiți. Anumiți credincioși evrei au voit să forțeze tăierea împrejur și alte cerințe fizice asupra gentililor. Ei cereau ca convertiții gentili să fie tăiați împrejur fizic pentru a primi mântuirea (Faptele Apostolilor 15:1).

Apostolii au refuzat. Ei au arătat că chiar și Moise a propovăduit că tăierea împrejur pe care cineva o face, ca să fie acceptabil lui Dumnezeu, este o chestiune de inimă. (Deuteronom 30:6; compară cu Romani 2:29 și Coloseni 2:11-12). De asemenea Dumnezeu a declarat pe Avraam să fie drept în privirea Sa mai înainte ca el să fi fost tăiat împrejur (Romani 4:9-12). Deci, a explicat el, tăierea împrejur nu trebuie să fie privită ca o cerință necesară salvării pentru gentili (Faptele Apostolilor 15:2, 5-10). Pentru o dovadă mai multă, Petru notează că Dumnezeu dăduse Harul Său la mai mulți gentili, fără să fi fost tăiați împrejur, demonstrând voința Lui în această problemă” (versul 8, Faptele Apostolilor 11:1-4, 15-18).

Aceiași Evrei au cerut ca gentilii să observe ceremoniile și ritualurile templului care indicau spre sacrificiul lui Hristos. Apostolii au insistat că sacrificiul lui Isus a fost suficient pentru iertarea păcatelor prin mila lui Dumnezeu (Evrei 7:26-267).

Sacrificiile și ritualurile erau numai instituirii temporare, până la sacrificarea adevăratului „Miel al lui Dumnezeu” (Ioan 1:29). Apostolii au propovăduit că ele nu mai erau necesare (Faptele Apostolilor 15:11; Evrei 9:1-15) pentru că ele erau „doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare” (Evrei 9:10).

Dar apostolii nu au privit niciodată legea spirituală a lui Dumnezeu, însumată de Cele Zece Porunci, ca fiind în aceeași categorie cu „ritualurile lumești.” Ei au sprijinit

întotdeauna supunerea la Poruncile lui Dumnezeu. Pavel a spus-o foarte clar: „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 7:19). El a conchis: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31).

Schimbări în perspectiva Cărturarilor Creștini asupra Legii lui Dumnezeu

Respectul pentru legea lui Dumnezeu în Creștinismul dominant a fost remarcabil de inconsecventă de când cu Reformarea Protestantă. Pe de o parte, Cele Zece Porunci au fost considerate cea mai mare lege morală pe care omenirea ar fi cunoscut vreodată. Pe de altă parte, ele au fost de obicei privite ca fără prea multe consecințe sau prea arbitrare pentru a fi obligatorii pentru creștini.

Aceste păreri contradictorii asupra Poruncilor lui Dumnezeu au devenit evidente în secolul 16-lea cu diferențele teologice dintre Martin Luther și John Calvin, principalii fondatori ai teologiei Protestante.

Calvin a crezut că Creștinii ar trebui să observe Cele Zece Porunci, chiar dacă el s-a supus tradiției substituind prima zi a săptămânii pentru ziua a șaptea din Porunca a Patra. Părerea lui Calvin, deși populară în secolele trecute, a pierdut teren continuu în timpul secolului 20.

Astăzi, cele mai multe denominații reflectă, cel puțin în practică, vederile lui Luther pentru Poruncile lui Dumnezeu. Luther a presupus incorect că apostolul Pavel respinsese autoritatea Vechiului Testament întocmai cum Luther respinsese autoritatea ierarhiei catolice din zilele lui. Dar percepția lui Luther a învățăturilor lui Pavel a fost incorectă.

Luther a văzut că Pavel a propovăduit mântuirea de grație prin credință (Efeseni 2:8). Dar Luther a dus această învățătură un pas prea departe, și aici zace sursa erorii sale colosale care mai târziu a format părerea a sute de milioane de oameni în jurul lumii.

El a declarat că mântuirea este numai prin credință singură. Prin aceasta el a înțeles că legile Vechiului Testament, inclusiv Cele Zece Porunci, nu mai sunt obligatorii pentru Creștini. El a învățat că simpla credință în Hristos este suficientă pentru mântuire – că tot ce este necesar este credința singură. Ca rezultat, Luther a opus Scripturile Vechiului și Noului Testament unele împotriva celorlalte.

James D.G. Dunn, profesor Lighfoot de divinitate la Universitatea Durham, Anglia, explică cum prima presupunere incorectă a lui Luther a fost că experiența personală a lui Pavel în Iudaism a fost identică cu propria lui experiență în Catolicismul epocii lui. Luther a presupus incorect că Pavel a fost preocupat de relația lui personală cu legea lui Dumnezeu.

Dunn explică atunci, „Problema cu toată această controversă este că atunci când Pavel vorbește explicit de propria lui experiență înainte ca el să devină Creștin nu există nimic acolo din tot acesta...În Filipeni 3:6 el declară foarte simplu că înainte de convertirea lui, el s-a considerat ca fiind fără vină (nevinovat) cu privire la nevinovăția în cadrul legii („cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, fără prihană”). Cu alte cuvinte nu este nici o indicație sau aluzie a unei perioade de anxietate plină de vinovăție [în Pavel], ca aceea de care a suferit Luther.

„A doua presupunere pe care a făcut-o Luther,” continuă Dunn, „a fost că Iudaismul din timpul lui Pavel a fost întocmai cum a fost Catolicismul medieval din zilele lui Luther, cel puțin în

ceea ce privește învățăturile despre dreptatea și justificarea lui Dumnezeu. A doua presupunere a fost naturală, dat fiind prima. Dacă Pavel făcuse aceeași descoperire de credință ca Luther, deci el trebuie să fi reacționat de asemenea contra acelorași neînțelegeri ca și Luther” (Dreptatea lui Dumnezeu [The Justice of God], 1994, pp. 13-14).

Ca rezultat al acestor presupuneri incorecte, Luther a conchis că moartea lui Isus a abolit legile lui Dumnezeu în Vechiul Testament. El a dedus greșit că Pavel a învățat același lucru.

Dar aceea nu a fost ceea ce Pavel a crezut și a învățat pe alții. În timpul ultimilor 30 de ani supunerea lui Pavel învățăturilor Scripturilor Vechiului Testament a fost confirmată categoric de mulți cărturari Creștini și Evrei.

Aici sunt câteva comentarii ale unor cărturari pe acest subiect din Scoaterea Anti-Semitismului din amvon [Removing Anti-Judaism from the Pulpit] (editată de Howard Kee, profesor emerit de studii biblice la Universitatea din Boston, și Irvin Borowsky, președinte al Institutului American de Întrecredințe, 1996).

John T. Pawlikowski, profesor la Uniunea Teologică Catolică de Etică Socială [The Catholic Theological Union of Social Ethics], Chicago, spune: „Pretinsa opoziție totală contra Torei [Învățăturile Vechiului Testament] pe care teologii, în special cei din bisericile Protestante, o fac adesea baza pentru contrastul lor teologic dintre Creștinism și Iudaism (libertate/grăție contra Lege) acum apare că se odihnește pe ceva mai puțin decât teren solid” (p. 32). De asemenea: „Acum devine din ce în ce mai

aparent cărturarilor bibliei că lipsa unei imersiuni profunde în spiritul și conținutul Scripturilor Ebraice lasă Creștinul contemporan cu o versiune trunchiată a mesajului lui Isus. În fapt, ceea ce rămâne nu este decât o *versiune emasculată a spiritualității biblice*” (p. 31, accentuarea adăugată peste tot).

Robert J. Daly, profesor de teologie și preot Iezuit, ne spune, „Exprimat direct din punct de vedere Creștin, *a fi anti-Evreu înseamnă a fi anti-Creștin*” (p. 52).

Frederik Holmgren, profesor cercetător al Vechiului Testament la un seminar din Chicago, explică semnificația descoperirilor acestor cărturari: „În ciuda conflictului lui Isus cu unii interpreți, atât cărturarii Evrei cât și cei Creștini Îl văd ca pe Unul care a onorat și a urmat Legea.” Holmgren explică de asemenea că „Isus a îmbrățișat Tora lui Moise; El nu a venit ca s-o termine dar ca s-o împlinească (Matei 5:17) – *să ducă învățăturile ei înainte*. Mai mult, acela care au venit la El căutând viața veșnică, El a susținut-o ca fiind un învățământ esențial care să fie observat (Luca 10:25-28)” (pagina 72).

Aceștia și alți cărturari Creștini își schimbă vederile lor despre situația legilor lui Dumnezeu în Noul Testament. Cineva nu poate decât să speră că mulți alții vor fi încurajați de exemplul lor și își vor schimba prejudecățile lor împotriva supunerii la Cele Zece Porunci. Totuși, este foarte puțin probabil ca această înțelegere va fi crezută și acceptată într-o mare măsură pentru că „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7).

Părerea denaturată a iertării lui Dumnezeu

Exact cum prezisese Isus, învățători fără scrupule au sărit la învățăturile lui Pavel și ale celorlalți apostoli și le-au răstălmăcit înțelesul (2 Petru 3:15-16). Prin denaturarea cuvintelor apostolilor, mai întâi despre iertare și după aceea despre acele „reguli carnale” care nu mai erau necesare, ei au descoperit un mod de a-și scuza comportarea lor în afara

legii. „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, cari schimbă în desfrânare [comportare fără rușine] harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos” (Iuda 4).

Pentru ei, iertarea (grațierea) a scuzat păcatul – încălcarea legii lui Dumnezeu – permițându-le să nu dea atenție învățăturilor scripturilor care nu le plăceau lor. Ei au răsucit explicația lui Pavel că noi nu putem să ne câștigăm mântuirea prin propriile noastre „munci” într-o scuză de a nu face nici un efort pentru ca să se supună legii lui Dumnezeu.

Petru a pus punctul pe „i” al problemei lor reale. Ei „disprețuiau autoritatea” : „Îndrăzneți, îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle...” (2 Petru 2:10, BOR). O trăsătură dominantă a acestor înșelători a fost nerăbdarea lor ca să atace verbal pe apostoli și să submineze pe apostoli și pe episcopi care erau adevărații păstori ai turmei lui Dumnezeu.

Ca o consecință, a zis Petru: „au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit...” (versul 15). Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le fâgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii...” (versurile 18:19).

Acum a apărut o problemă și mai sinistă între congregațiile răspândite ale poporului lui Dumnezeu. Învățătorii falși, în loc de a încerca să impună mai mult legea asupra gentililor, au început să exploateze mila lui Dumnezeu – iertarea (grația) lui Dumnezeu – ca să promoveze ideea că Creștinii au fost *eliberați* de sub lege și nu mai este nevoie să i se supună. Totuși, Dumnezeu zice că încălcarea legii Lui este păcat (1 Ioan 3:4).

Acești învățători au prezentat greșit legea lui Dumnezeu ca fiind o greutate inutilă. Ioan a răspuns: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

Contrar ideii de a fi *eliberați* de sub lege, Iacov cheamă Poruncile lui Dumnezeu „Legea împărătească” și „o lege a slobozeniei” (Iacov 2:8-12). Dumnezeu a desenat Legea Lui ca să garanteze libertatea de sub consecințele unor asemenea rele ca: adulterul, omorul, hoția, furtul și invidia.

Păcatul, și nu legea lui Dumnezeu, este cel care ne înrobește (Romani 6:6). Noi devenim eliberați de sclavia păcatului prin supunerea lui Dumnezeu (versul 17). Pavel ne explică cum supunerea și neprihănirea sunt inseparabile. „Pentru că nu cei ce *aud* Legea, sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce *împlinesc* legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți” (Romani 2:13).

Satana Diavolul: stăpân înșelător

Acei care au promovat aceste principii nelegiute au fost influențați de Satana. Pavel a zis: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci *chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină*. Nu este mare lucru dar, dacă și *slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii*. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11:13-15).

Satana urăște legea lui Dumnezeu. El este un înșelător desăvârșit. Natural, el nu va economisi nici un efort ca să se infiltreze în Biserica pe care a fondat-o Hristos.

Pentru a realiza acest scop, Satana folosește oameni ca să îndrume greșit alți oameni. Este ușor ca el să influențeze ființe omenești care doresc să-i învețe pe alții când ei sunt motivați de ambiții personale. Acesta este în special adevărat dacă le lipsește o înțelegere corectă a Scripturilor. Satana, simplu, profită de dorințele lor de a fi învățători spirituali. El îi seduce pe indivizii susceptibili să vorbească ca Hristos în timp ce ei își creează ansamblul lor propriu de doctrine, ignorând sau încălcând părți din legea lui Dumnezeu.

Pavel i-a spus lui Timotei „să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură,” să aibă „o inimă curată,” „un cuget bun,” și „o credință neprefăcută”...Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării. Ei vor să fie învățători ai Legii, și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc” (1 Timotei 1:3, 6-7).

Conducătorii religioși sinceri dar greșiți îndrumați pot și accepta doctrine care le permit să încalce unele din poruncile lui Dumnezeu. Atunci ei îi pot convinge pe alții să creadă cum cred ei. Trist, prin influența diavolului, ei se conving pe ei înșiși că concepțiile lor greșite sunt drepte – că Dumnezeu este satisfăcut de ele. Ei cred în doctrinele false pe care le învață altora. Deși sinceri, ei sunt *eronați cu sinceritate*.

Pavel a zis, „Arătarea lui [un viitor învățător care va pleda doctrine contrarii legii lui Dumnezeu] se va face prin puterea Satanei,... cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2:9-11). Probabil că nici unul dintre învățătorii rău îndrumați nu își dă seama că în realitate pledează punctul de vedere al Satanei.

Totuși, prin crearea unei religii Creștine-falsificate – una care nu este în întregime diferită de Biserica adevărată dar care respinge unele din învățăturile biblice esențiale care conduc la viața veșnică – Satana încearcă să contracareze planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Amintește-ți, Isus a spus, „dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19:17). Aceasta este exact ceea ce vrea diavolul să prevină. El promovează o Creștinătate fărădelege care învață că noi ne putem supune selectiv – sau chiar ignora – poruncilor lui Dumnezeu.

Fărădelegea, în grade variate, este piesa centrală a doctrinelor false al Satanei. Scopul lui este să convingă lumea că ei îl slujesc pe Hristos în timp ce îi separă de mântuire prin înnegurarea înțelegerii lor a ceea ce *este păcatul* astfel că ei vor continua să păcătuiască.

Pentru a realiza scopul lui, Satana exploatează firea omenească. El îi atrage pe oameni să-i creadă minciunile sale (1 Ioan 5:19; Apocalipsa 12:9). Satana păstrează exact atât adevăr în doctrinele sale încât să-i convingă pe oameni că ei îl urmează pe Hristos. Dar el introduce destulă eroare ca să-i prevină de a trăi o viață care să-i conducă până la urmă la viața veșnică.

Dece nesupunerea are atracție pentru firea omenească

Satana are succes în înșelarea omenirii pentru un motiv bun. Apostolul Pavel explică cum mintea naturală a omului – mintea care nu este condusă de Duhul lui Dumnezeu – nu poate vedea întotdeauna scopul dinapoi legii lui Dumnezeu. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, *căci, pentru el, sunt o nebunie*; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

Cei mai mulți oameni nu sunt dușmănoși pe față către multe din legile lui Dumnezeu. Ei recunosc că fapte ca omorul și furtul sunt greșite. Totuși, ei sunt dușmănoși – poate fără să-și dea seama de dușmănia lor înnăscută – către legile care le contrariază modul lor personal, natural de a gândi. În acest sens fărădelegea îi atrage pe oameni.

Pavel explică de ce nesupunerea poate atrage instinctele noastre cele mai joase: „...Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, *căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună*” (Romani 8:7). Mintea carnală, sau pământească, nu numai că îi lipsește discernământul spiritual, dar respinge autoritatea lui Dumnezeu așa cum este exprimată în legile Sale. Noua Versiune Internațională traduce astfel versul acesta: „...mintea păcătoasă îi este *dușmănoasă lui Dumnezeu*. Nu i se supune legii lui Dumnezeu, *nici că nu poate s-o facă*.”

Noi numim această înclinare spre păcat *firea omenească* – o combinație de slăbiciune omenească și atitudini dobândite ca rezultat al influenței Satanei asupra oamenilor. Satana exploatează firea omenească. El folosește învățăturile sale false să convingă alți oameni că ei sunt „eliberați” de legile lui Dumnezeu, astfel scuzând tendința lor naturală de a fi dușmănoși către legile lui Dumnezeu. Astfel, în loc de a abandona o viață de fărădelege, cei abătuți din drum de această înșelătorie continuă să păcătuiască. Crezând că acțiunile lor de nesupunere sunt permise lui Dumnezeu, ei nu pot recunoaște, cel puțin în unele din credințele și comportarea lor, gravitatea acțiunilor lor pline de păcate.

Dar apostolul Iacov a arătat clar că această atitudine și abordare a legii imperiale a lui Dumnezeu este în întregime greșită: „Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate” (Iacov 2:10). Contextul arată că Iacov vorbea de Cele Zece Porunci (versurile 8-9, 11). Legea fundamentală a lui Dumnezeu este formată din zece (10) puncte, și El cere ca toate să fie observate – în literă și spirit.

Începe o separare de adevăr

Hristos a lăudat biserica din Efes pentru că a refuzat să-i urmeze pe apostolii falși care au încercat să se folosească de natura lor omenească și să-i seducă. „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși” (Apocalipsa 2:2).

Dar nu fiecare, în fiecare congregație, a urmat exemplul bisericii din Efes. Mulți au acceptat învățăturile apostolilor falși și s-au întors la păcătuit. De aceea a scris Pavel: „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă dela porunca sfântă, care le fusese dată” (2 Petru 2:20-21).

Oamenii au început să se întoarcă dela învățăturile adevăraților apostoli ai lui Hristos. Ei au acceptat filozofiile unor învățători falși. Petru a avertizat explicit că aceasta avea să se întâmple. El a zis, „între voi vor fi învățători mincinoși, cari vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. *Mulți îi vor urma în destrăbălările lor.* Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Petru 2:1-2).

Petru a anticipat că nu puțini – dar *mulți* – Creștini se vor întoarce de la adevăr și vor urma doctrine care sunt mai atrăgătoare minții lor lumești. Ioan a confirmat mai târziu că așa s-a întâmplat: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2:19).

Barnabas și Saul (mai târziu renumit Pavel) au întâlnit un profet fals hotărât să întoarcă oamenii dela adevăr. „După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, prooroc mincinos, un Iudeu, cu numele Bar-Isus, care era cu dregătorul Sergius Paulus,...Dar Elima, vrăjitorul, - căci așa se tâlcuiește numele lui - le stătea împotriva, și căuta să abată pe dregător dela credință” (Faptele Apostolilor 13:6-8).

În alte ocazii problema a zăcut cu frații falși (Galateni 2:4). Pavel s-a referit la încercările lui „Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între *frații mincinoși*” (2 Corinteni 11:26).

Acești Creștini falși nu deveniseră o amenințare adevărată numai pentru siguranța și eficacitatea lui Pavel, dar ei deveniseră de asemenea o parte semnificativă din comunitatea Creștină vizibilă. Unii poate că au plecat în sfârșit dintre poporul special al lui Dumnezeu dar au continuat să se cheme pe ei înșiși Creștini. Alții au devenit membri ai unor secte noi, și presupuse eliberate, care au reținut numele de Creștin. Alții, probabil că au rămas în tovărășia adevăraților credincioși și cu timpul au întors congregațiile la învățăturile eretice ale lor proprii.

Un Creștinism fals începea să ia loc solid.

Adevărații Creștini au fost forțați să iasă din congregații

Pe măsură ce învățăturile preoților falși câștigau în popularitate, adepții lor au crescut treptat și au ajuns să fie majoritatea în unele congregații. Apostolul Ioan a înregistrat un asemenea exemplu tragic: „Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi. De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe cari le face, căci ne clevește cu vorbe rele. Nu se mulțamește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedecă și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din Biserică” (3 Ioan 9-10).

De necrezut cum ar părea, acei care erau credincioși învățăturilor apostolilor erau dați afară din congregație. Ei deveniseră o minoritate. Majoritatea alesese să-l urmeze pe Diotref, care, în lăcomia lui pentru putere și influență, l-a acuzat fals pe apostolul Ioan. Satana reușise să-l pună pe acest preot peste această congregație, eliminând pe slujitorii credincioși ai lui Isus Hristos.

Amintește-ți că Isus îi prevenise deja pe adevărații Lui slujitori că lucrul acesta avea să se întâmple: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află. Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:13-15).

El a zis de asemenea: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături cari nu sunt decât niște porunci omenesti.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni” (Marcu 7:6-8).

Acum putem înțelege de ce Pavel a explicat Creștinilor din Roma răspunsul potrivit celor care stârneau diviziuni înăuntrul Bisericii: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei” (Romani 16:17).

Tendințe timpurii care au afectat viitorul Bisericii

În Apocalipsa 2 și 3 Isus Hristos trimite un mesagiu diferit fiecăreia din cele șapte biserici din provincia Romană din Asia (Asia Mică), parte din Turcia modernă.

Numărul șapte indică completare, la fel după cum șapte zile formează o săptămână completă. Cele șapte mesaje

ale Apocalipsei 2 și 3 pictează un tablou cuprinzător al tendințelor care începuseră deja și vor continua prin toată istoria Bisericii – tendințe care îi vor forma dramatic viitorul. Cele șapte mesaje ne dau câteva indicații bune de ce s-au dezvoltat diviziuni atât de profunde între

Creștini și de ce aceste diviziuni au continuat să afecteze generațiile ulterioare.

Cele șapte congregații sunt reprezentate drept șapte candelabre în Apocalipsa 1. Împreună ele reprezintă Biserica și misiunea Ei de a fi lumina lumii (Matei 5:4).

Hristos stă în mijlocul celor șapte congregații ca sursa lor de lumină. El este întotdeauna prezent și accesibil. El va satisface promisiunea ca să fie cu Biserica Lui până la sfârșitul veacurilor (Matei 28:20). Dar, este evident din mesaje pentru cele șapte congregații, că nu fiecare care vine în Biserică Îi va rămânea *credincios Lui*.

Cele șapte mesaje reflectă precis condițiile din Biserică cum au existat în primul secol. Dar ele sunt de asemenea și profetice; ele dezvăluie unele din motivele diviziunilor ulterioare.

Fiecare din cele șapte congregații primește o avertizare: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul” (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22). Mesajul fiecărei congregații este un avertisment pentru celelalte șase congregații. Aceleași, sau condiții asemănătoare, se pot dezvolta și între ele.

În fiecare mesaj Hristos citează exemple de supunere și nesupunere între adepții Săi, arătând pe care îi binecuvântează și pe care îi va respinge. El este generos cu complimentele acolo unde aprobarea este datorată. El îi critică pe cei nepocăiți pentru greșeli care amenință relația lor cu El.

Când au fost scrise mesajele, Biserica suferea încercări, persecuții și închisoare. Antipa, un locuitor și martir local, fusese deja omorât. Hristos încurajează congregațiile să nu se descurajeze, să nu renunțe, să nu facă compromisuri cu credința lor, și – dacă este necesar – să fie dispuse să moară pentru El. El le reamintește să privească înainte spre epoca Împărăției lui Dumnezeu, când ei îl vor ajuta pe El să guverneze lumea în dreptate.

Isus îi complimentează pe membrii devotați pentru serviciul lor, munca, răbdarea, perseverența, trăinicia și credința lor. Totuși, criticile și unele din celelalte complimente ale Lui sunt semnificative. Ele arată că amenințarea dinăuntrul Bisericii a fost – și va fi întotdeauna – motiv de preocupare.

Mulți membri ai acestor congregații au rămas credincioși în pofida multor dificultăți și încercări. Dar alții și-au pierdut prima lor dragoste. Unii sunt călduți și orbi spirituali – având mare nevoie de cremă pentru ochi ca să poată vedea deteriorarea condiției lor spirituale. „...Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima”: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui” (Apocalipsa 2:23).

În afară de problema crescândă a membrilor slabi spirituali, profeții falși infiltrau congregațiile. Se dezvoltau erori de doctrină. Sunt menționate doctrina lui Balaam, învățăturile Nicolaitanilor și influența ademenitoare a Iezabelei. Isus zice despre Creștinii din Tiatira: „Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Iezabela, femeia aceea, care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor” (versul 20).

Dezbinarea se dezvoltă dinăuntru. Aceasta a fost amenințarea reală a Bisericii. Asistând cu membrii acestor congregații erau două feluri de oameni. Membrii credincioși sunt acei care „nu pot suferi pe cei răi” și „n-au cunoscut „adâncimile Satanei” (versurile 2, 24). Dar implicația este clară că alții au putut și au „suferit pe cei răi” în timp ce alții începeau să sondeze „adâncimile Satanei.”

Noi găsim un portret al Bisericii aproape de sfârșitul erei apostolice. Satana a infiltrat cu succes congregațiile începute de apostoli. El îi momește pe oameni dela credința în Hristos, folosind profeți falși ca să introducă atitudinile și învățăturile sale.

Dar, în ciuda eforturilor diavolului, mulți dintre frați au rămas fermi și

credincioși, păstrând cu tărie învățăturile apostolilor. Hristos i-a complimentat: „...tu ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși” (versul 2).

Alții, care pierduseră interesul, au fost ademiniți de ereziile lui Satan – o ființă „care înșeală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9). O congregație întreaga era deja moartă spiritual, având numai puțini membri care nu fuseseră deja prea pângăriți ca să conteze ca Creștini convertiți. Satana a reușit să preia o mare porțiune a Creștinismului.

Deci, aici aflăm, din propriile mesaje ale lui Hristos pentru Biserica Sa, că încă din epoca apostolică au apărut

două clasificări distincte de Creștini. Un grup a rămas credincios; celălalt a constatat din oameni care, pentru multe motive, se mutau din ce în ce mai departe de adevărata credință în Dumnezeu.

Mulți care au fost necredincioși s-au îndepărtat până la urmă de adevărul lui Dumnezeu. „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2:19).

Din epoca apostolică s-au dezvoltat două religii distincte: una credincioasă lui Hristos și cealaltă înșelată de Satan.

Creștinătatea falsă predominantă

Pe la sfârșitul secolului al treilea adevărații slujitori ai lui Dumnezeu deveniseră o distinctă minoritate între cei care se chemau Creștini. Creștinismul fals devenise majoritatea.

Învățătorii falși au câștigat cu succes un mult mai mare alai decât preoții credincioși ai lui Dumnezeu. Totuși, istoria arată că sectele false nu erau unite în credințele lor. Au existat multe facțiuni între ele.

Cu toate acestea, împărțit și neconvertit cum era, acest tip nou de Creștinism și-a extins rapid numărul de membri, și a devenit biserica Creștină vizibilă. Afirmând că oferă mântuirea, dar fără nevoia unei pocăiri adevărate, a menținut numai atâta adevăr cât a fost necesar ca să aibă apel pentru mulțimi.

În ciuda lipsurilor ei, apărea că oferă o speranță neegalată de nici o religie păgână din acea epocă. Nici una dintre religiile păgâne nu oferea un mod credibil pentru oameni ca să primească iertarea păcatelor și să obțină viața veșnică. Noua religie părea că oferă exact aceasta. Puțin și-au dat seama adepții ei că promisiunile ei, fără pocăință reală, erau făcute în zadar.

La sfârșitul secolului al treilea acest Creștinism fals a fost o religie gâlcevitoare, împărțită cu amărăciune. Dar la începutul secolului al patrulea s-au întâmplat două lucruri care au modificat cursul istoriei Creștinătății. Mai întâi, împăratul roman Dioclețian a intensificat politica multora dintre împărații romani predecesori de a persecuta pe Creștini și a poruncit ca toate manuscrisele Creștine să fie arse. Aceasta a reînnoit dramatic climatul de teroare prin întreaga comunitate Creștină.

Zece ani mai târziu, un alt împărat roman, Constantin, a venit la putere. El învinsese pe un alt pretendent puternic pentru dreptul de a-l înlocui pe Dioclețian ca împărat. Dar el a avut încă mulți dușmani și poziția lui politică a rămas nesigură. În tot imperiul roman numai Creștinii nu erau aliniați politic. Constantin a văzut imediat o oportunitate să folosească acest corp religios alienat politic și persecutat mai înainte, ca să-și întărească puterea lui în imperiu.

Mai întâi el a legalizat Creștinismul. Atunci, numai doi ani mai târziu, el a chemat toate grupurile împărțite profesând Creștinismul împreună ca să producă un sistem unificat de credință. El a vrut un corp religios unit care îi era dedicat politic lui.

Ca să realizeze aceasta, Constantin a prezidat peste deliberările doctrinale și a dictat declarațiile de credință de câte ori neînțelegerile nu puteau fi rezolvate amical. În curând el a modelat grupurile gălcevitoare de Creștini falși care au fost dispuși să accepte controlul statal într-un vasal puternic și unit al Imperiului Roman.

Williston Walker, fost profesor de istorie ecleziastică la Universitatea Yale, ne spune că în 323, „Constantin a fost ultimul singur conducător al lumii Romane. Biserica a fost peste tot eliberată de persecuție...Dar, în obținerea libertății dela dușmanii săi, a ajuns sub controlul tronului Imperial Roman. Începuse o uniune fatidică cu statul” (O istorie a bisericii creștine [A History of the Christian Church], 1946, p.111).

O religie transformată prin sincretism

Și cum această religie nouă – acum suportată de împărații romani – a crescut în putere și influență, a căutat să devină cu adevărat o biserică universală. În ambiția ei de a adăuga mai mulți membri, mulți noi convertiți – și multe practici noi – erau binevenite în mijlocul ei.

Charles Guignebert, profesor de istorie a Creștinismului la Universitatea din Paris, a descris procesul: „Acum la începutul secolului al cincilea, ignoranții și semi-Creștinii se îmbulzeau în biserică în numere...Ei nu uitaseră nici unele din obiceiurile lor păgâne...Episcopii din perioada aceea au trebuit să se mulțumească cu reacoperirea, cât au putut de bine, și într-o manieră experimentală, a deformațiilor șocante ale credinței Creștine pe care ei o sesizau în jurul lor...

[Educarea corectă a convertiților] nu era posibilă; ei au trebuit să se mulțumească să-i învețe nimic mai mult decât simbolul botezului și după aceea să-i boteze cu toții, amânând pentru o dată mai târzie sarcina de eradicare a superstițiilor, pe care ei le conservaseră intacte...Această „dată mai târzie” nu a sosit niciodată, și biserica li s-a adaptat lor și obiceiurilor și credințelor lor cât a putut de bine. Din partea lor, ei au fost mulțumiți să acopere păgânismul lor într-o manta Creștină” (Istoria timpurie a Creștinismului [The Early History of Christianity], 1927, p. 208-210, accentuarea adăugată peste tot).

Care a fost rezultatul? Acest Creștinism dominat de stat a devenit un amestec bizar de credințe, practici și obiceiuri din multe surse.

Cum a explicat Guignebert: „Este uneori foarte dificil să spui exact din ce ritual păgân este derivat un anumit ritual Creștin, dar este sigur că spiritul *ritualismului păgân* a fost *imprimat pe Creștinism*, într-o asemenea măsură că la sfârșit, *întregul lui poate fi găsit distribuit prin ceremoniile lui*” (p.112).

În acele secole de început Creștinismul falsificat pe care apostolii lui Hristos s-au străduit atât de mult să-l limiteze a crescut în mărime și popularitate. În ultimele secole această religie urma să se fragmenteze în denominații competitive. Tragic, totuși, nici una nu s-a întors la practicile și învățămintele originale ale lui Isus Hristos și ale apostolilor. Acest fapt este recunoscut de cărturarii biblici moderni (vezi „Schimbări în Perspectiva Cărturarilor Creștini asupra Legii lui Dumnezeu,” p. 33).

Între timp, acei care, prin aceste multe secole, au continuat cu credință să-și ofere viețile lor lui Dumnezeu în ascultarea sinceră a Legilor Sale, sunt încă, comparativ, numai o „turmă mică” într-o lume plină de confuzie.

Biserica lui Dumnezeu

Astăzi

„Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:20-21).

Isus a promis Bisericii sale că „porțile mormântului” nu vor învinge niciodată împotriva ei. Adevărata Biserică a lui Dumnezeu nu va muri, va supraviețui orice încercare de a o distruge.

Cum poți afla care este Biserica adevărată a lui Dumnezeu, Biserica pe care a clădit-o Isus? Cum poți afla poporul special al lui Dumnezeu în mijlocul credinței sfărâmate și fracturate pe care o cunoaștem ca „Creștinism?” Ce îi distinge pe ei de acei căror Isus le-a spus, „Niciodată nu v-am cunoscut?” (Matei 7:23).

Pentru ca să răspundem la aceste întrebări avem nevoie să înțelegem o lecție importantă pe care Isus a explicat-o printr-o parabolă.

O lecție dela un colector de taxe

Ca să recunoască distincția dintre slujitorii convertiți ai lui Dumnezeu și cei ale căror virtuți sunt măsurate prin tradițiile și părerile lor, noi trebuie să privim dincolo de aparențele impresionante exprimate pe din afară. În parabola Sa despre Fariseul și publicanul (colector de taxe), Isus arată cum să discernem trăsăturile cu care Dumnezeu este impresionat comparate cu caracteristicile care au tendința să-i impresioneze pe oameni (Luca 18:9-14).

În această parabolă Fariseul stabilește un exemplu impresionant. El apare ca un model de virtute, unul care face toate lucrurile corect. El plătește zeciuiala fără greș și respinge nedreptatea și imoralitatea. El postește și se roagă regulat, chiar foarte des. Faptul că i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru virtutea lui indică o convingere că propria lui abordare religioasă a vieții îi este plăcută lui Dumnezeu. El se vede pe sine ca un om drept. Fără îndoială că el îi impresionează mult și pe alții.

Colectorul de taxe, pe de altă parte, are o părere foarte diferită despre el însuși – și are o reputație foarte diferită. Oricine l-ar putea suspecta ca fiind corupt, plin de lăcomie și șperțar. Cu greu ar putea cineva să aibă încredere într-un oficial al taxei; cei mai mulți oameni l-ar evita ca pe o boală.

Totuși, în această parabolă, cine este servitorul adevărat al lui Dumnezeu? Colectorul de taxe este acel care se pocăiește cu adevărat și își recunoaște lipsa de importanță comparat cu Dumnezeu. El își vede trecutul pentru ceea ce este. El își recunoaște păcatele și cere iertare cu umilință. El arată o atitudine asemănătoare cu cea a lui Hristos – „facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). O schimbare spirituală are loc în viața sa.

Dar Fariseul, încrezător crezându-se a fi un slujitor adevărat al lui Dumnezeu, rămâne orbit pentru condiția lui spirituală. El crede că apropierea lui de Dumnezeu este corectă, convingându-se că îi este plăcută lui Dumnezeu. Dar el nu are nici o înțelegere a pocăinței adevărate. El este dintre aceia „cari se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți” (Luca 18:9).

Pe cine ai fi ales ca slujitor al lui Dumnezeu dacă ai fi fost cerut să decizi între Fariseu și colectorul de taxe? Ai fi putut determina corect pe acela care era acceptabil lui Dumnezeu? Sau ai fi fost impresionat de virtutea aparentă a Fariseului pentru că el apărea să fie un exemplu spiritual deosebit, un membru al unuia dintre cele mai prestigioase grupuri religioase între poporul său?

Noi trebuie să ne dăm seama că Dumnezeu privește oamenii diferit de cum îi privim noi. Noi putem vedea persoana numai pe dinafară, dar Dumnezeu vede oamenii pe dinăuntru. „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1 Samuel 16:7).

Cum a fost înșelat Pavel

Apostolul Pavel este un exemplu clasic al unui om care și-a învățat lecția – din cauza experienței lui proprii. Pavel fusese un Fariseu, membru al unuia dintre cele mai stricte grupuri ludaice din zilele lui. El a fost sincer în ceea ce a crezut și practicat. El a însumat propriul său zel și aderență la regulile pe care le învățase ca Fariseu: „Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Benjamin, Evreu din Evrei; în ce privește Legea, Fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea, pe care o dă Legea, fără prihană” (Filipeni 3:4-6).

Pavel a explicat motivul pentru existența orbirii spirituale pe care el o reprezentase atât de zelos: „Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți, este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei *au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere*: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși, și nu *s-au supus astfel neprihăririi, pe care o dă Dumnezeu*” (Romani 10:1-3).

Aceasta este o problemă obișnuită. Pavel a persecutat Biserica lui Dumnezeu din cauza orbirii spirituale și a automulțumirii. Mai târziu el a mulțumit: „Mulțămesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință!” (1 Timotei 1:12-13).

Pavel, un Fariseu devotat, era sincer. Dar el a fost *greșit sincer*. După ce Dumnezeu i-a deschis mintea el a putut să vadă cât fusese de greșit.

Condiția Creștinismului

Creștinismul foarte vizibil, popular, al epocii noastre abundă cu creștini care sunt în mare parte la fel cum fusese Pavel înainte ca Dumnezeu să-l fi chemat la pocăire. Ei sunt sinceri dar le lipsește înțelegerea neprihănirii lui Dumnezeu. La fel ca Fariseul din parabola lui Hristos, ei nu pot să creadă că ei ar fi posibil să fie greșiți. Ei neglijează supunerea la legea lui Dumnezeu din cauza lipsei lor de înțelegere – fiind victimizat de o evanghelie falsă – totuși ei sunt sincer convinși că ei Îl servesc pe Isus Hristos.

Ca și Pavel, înainte ca Dumnezeu să-l fi chemat, ei nu recunosc păcatul din ei înșiși. Din cauza lipsei lor de percepere, ei nici măcar nu știu *ce este păcatul în realitate*. Dacă sunt întrebați de definiția biblică a păcatului, cei mai mulți nu ar avea nici o idee de cum sau unde definește Dumnezeu păcatul în Biblie.

La fel cu cei dinaintea lor, ei urmează „tradițiile oamenilor” în loc de poruncile lui Dumnezeu. Ei au fost orbiți prin influența persuasivă a Satanei asupra credințelor oamenilor.

Mulți dintre ei sunt sinceri. Ei au învățat destul despre scopul vieții, morții și a învierii lui Hristos ca să înțeleagă ceva din planul lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Mulți citesc Biblia regulat și vor cu sinceritate să-i placă lui Dumnezeu. Dar, cu tristețe, ei, ca Pavel înainte ca Dumnezeu să-l fi chemat, rămân orbiți față de semnificația reală a păcatului, pocăinței și convertirii.

Este oare inutilă toată cunoștința pe care au câștigat-o și respectul pe care îl au pentru Biblie? Nu. Când Dumnezeu le va deschide ochii la adevăr și ei de bună voie își vor recunoaște greșelile, ei vor recunoaște adevărata definiție a păcatului și se vor pocăi.

Avantajul de a cunoaște Biblia

Când Biserica lui Dumnezeu a început în acea Zi de Pentecost cu mult timp în urmă, a originat în mijlocul singurului popor pe pământ care cunoșteau în profunzime Sfintele Scripturi. Cunoașterea acelor Scripturi le-a dat un avantaj extraordinar.

Pavel a întrebat: „Care este deci întâietatea Iudeului, sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu” (Romani 3:1-2).

Compatrioții Israeliti ai lui Pavel aveau idei greșite despre multe părți importante ale Scripturii (cum este cazul cu mulți oameni care se consideră astăzi Creștini). Dar cei mai mulți dintre ei învățaseră cel puțin multe adevăruri de bază. Acesta a fost avantajul lor.

Cunoașterea Bibliei oferă un avantaj – unui individ, unei comunități, unei națiuni întregi. Aceia care *practică* ceea ce știu au un avantaj și mai mare.

Având deja multe cunoștințe biblice din casele și sinagogile lor, conașionalii lui Pavel aveau o fundație pe care ei puteau clădi. Tot ceea ce învățaseră nu a fost irosit. Gentilii care nu aveau cunoștința Dumnezeului adevărat sau a căilor Sale, nu au avut o asemenea bază (Totuși, conform cu Romani 2:14-15, unii gentili au avut o atitudine supusă și binevoitoare chiar și fără cunoștințe potrivite – spre încurcătura Israelitilor nesupuși care au cunoscut legea).

Dar principiul este aplicabil. Astfel este cu acei care cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu dar cred că ei pot alege care învățături biblice anume vor ei să aplice în propriile lor vieți. Ei fuseseră învățați să ignoreze unele dintre poruncile lui Dumnezeu și să accepte tradițiile omenești. Dar mulți dintre ei sunt familiari cel puțin, cu Biblia. Aceasta este de mare Valoare.

Având cunoștința Bibliei, poate oferi aceleași avantaje pentru cei ce nu erau Evrei din Zilele lui Pavel. Dar pentru a capitaliza pe acel avantaj ei trebuie să învețe să înțeleagă Biblia corect și s-o lase să le fie *ghidul final în credință și practică*. Un Creștinism fals, sub influența lui Satan, i-a îndrumat greșit pe mulți, și numai acei puțini care se supun lui Dumnezeu sunt poporul Lui special.

Examinează propria ta înțelegere

Tu poți fi ca Evreii despre care a scris Pavel. Poate că tu, deși familiar cu Biblia, abia începi să-i înțelegi învățăturile de bază. Poate că tu abia acum înveți importanța observării poruncilor lui Dumnezeu, adevărata pocăință, destinul omenirii, Împărăția lui Dumnezeu, semnificația mântuirii și ce este în realitate Biserica lui Dumnezeu pe care a clădit-o Isus.

Dacă ești deja familiarizat cu Biblia, ai un avantaj distinct. Continuă s-o studiezi, adăugând cu diligență la ceea ce știi și corectând ceea ce ai înțeles greșit. Dacă nu ești familiar cu Biblia, va fi spre avantajul tău să înveți ce propovăduiește. Ea conține informații esențiale pentru mântuire (2 Timotei 3:15-17). (Pentru ajutor adițional cere *Este Biblia adevărată?* [Is The Bible True?] și *Cum să înțelegi Biblia* [How to Understand the Bible.] Amândouă broșurile sunt gratis pentru cei care le cer sau le poți descărca de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Mai mult decât orice, lasă pe Dumnezeu să te corecteze prin Cuvântul Său. Să ai atitudinea lui David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea vecinicii!” (Psalm 139:23-24).

Dacă vrei să găsești adevărata Biserică a lui Dumnezeu pe care a clădit-o Hristos – acel popor special al lui Dumnezeu – tu ai nevoie să cunoști ce cauți. Ai nevoie să cunoști caracteristicile cheie care identifică poporul lui Dumnezeu.

Îi veți cunoaște după fructele lor

Mai mult decât oricare alt factor, sunt fructele poporului lui Dumnezeu care dezvăluie adevărul. „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:20-21).

Tu vrei să afli alți oameni care sunt speciali lui Dumnezeu pentru că *ei fac voia lui Dumnezeu*. Acesta este fructul care Isus a spus că este cel mai important. El a zis de asemenea: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Poporul special al lui Dumnezeu nu numai că face voia Lui, dar ei o fac „pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5).

Pentru Dumnezeu, *dragostea și supunerea* sunt inseparabile. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Pavel a declarat aceeași idee cu cuvinte diferite: „Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10).

Puterea Duhului Sfânt face ca dragostea pentru Dumnezeu să curgă prin poporul Lui înăuntrul canalului legii Sale. Legea definește și trimite dragostea. Făcând orice împotriva legii lui Dumnezeu este antiteza dragostei. Spre exemplu, comiterea omorului, a adulterului sau a furtului încalcă legea lui Dumnezeu. Făcând oricare din lucrurile acelea arată lipsa de dragoste pentru Dumnezeu și pentru vecin.

Cât este de importantă această relație dintre dragoste și supunere? Este cheia care distinge adevăratul popor al lui Dumnezeu de cei înșelați de Satana. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este dela Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:10).

Dragostea și fapta merg împreună. Ele sunt inseparabile. Amândouă sunt esențiale pentru adevărații adepți ai lui Hristos.

Iacov a spus: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într'o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruia în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1:22-25).

Dumnezeu nu va accepta numai vorbe goale. Isus a spus, „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). El a zis de asemenea, „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” (Matei 12:35).

Inimile și mințile slujitorilor lui Dumnezeu sunt schimbate de Duhul Lui astfel că ei vor să I se supună. Ei se supun de bunăvoie și Îl ascultă pe Dumnezeu. Servindu-L pe Dumnezeu este un mod de viață, nu un ritual gol. Adevărații Creștini îl cred pe Dumnezeu, și ei practică ceea ce cred.

Dovada supunerii lor poate fi observată în fructele vieților lor. Cu adevărat că îi putem cunoaște „după fructele lor,” în special fructele dragostei și ale supunerii. (Pentru o explicație mai completă a dragostei și supunerii, cere broșura noastră gratuită *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments] sau descarc-o de pe Internet: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Cum definește dragostea legea lui Dumnezeu

Tot ceea ce Dumnezeu cere dela poporul Său, și fiecare principiu de viață corectă în Biblie, este bazat pe două principii de bază: *iubește pe Dumnezeu și iubește pe aproapele nostru*.

Un om L-a întrebat pe Isus: „„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” (Matei 22:36). Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (versurile 37-40).

Poporul special al lui Dumnezeu înțelege Scripturile. El știe că intenția și scopul legii lui Dumnezeu este bazat pe dragostea de Dumnezeu și dragostea pentru alți oameni. El înțelege că tratând pe alții cum poruncește Dumnezeu este dragoste.

Prin Moise, Dumnezeu a întrebat pe Israelul antic, „...ce alta cere dela tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe cari ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deuteronom 10:12-13).

Aceasta este o simplă versiune amplificată a primei porunci citată de Isus Hristos: Iubește pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul și mintea ta. Observă, de asemenea, că iubindu-L pe Dumnezeu și ascultându-L pe Dumnezeu sunt legate inseparabil. Dragostea de Dumnezeu este demonstrată prin supunerea și ascultarea legilor lui Dumnezeu, pe care El le-a dat pentru binele nostru.

Continuând, noi vedem o amplificare asemănătoare a celei de a doua mari porunci. „Să vă tăiați dar inima împrejur, și să nu vă mai înțepeniți gâtul. Căci Domnul, Dumnezeul vostru...nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri; care face dreptate orfanului și văduvei, care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte. Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului” (versurile 16-19).

Mesajul lui Dumnezeu, în Vechiul și în Noul Testament, este simplu. După cum Dumnezeu nu arată parțialitate și iubește pe toți oamenii, incluzând persoane foarte puțin probabile să primească mult respect – străini, orfani, văduve – el poruncește și adeptilor Săi să trateze pe acești oameni conform instrucțiunilor din Legea Lui.

Cei supuși și convertiți ai lui Dumnezeu

Apocalipsa 12 descrie poporul lui Dumnezeu ca o femeie atacată de Satana (versul 13). Scenariul acestei profeții este chiar înainte de reîntoarcerea lui Isus Hristos. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, *cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos*” (versul 17).

Observă că Biserica este descrisă ca ținând poruncile lui Dumnezeu și observând tot ceea ce i-a învățat Isus. Aceasta demonstrează că Biserica pe care a clădit-o Isus a urmat întotdeauna poruncile lui Dumnezeu și va continua să facă la fel chiar și până la vremea când Hristos se va reîntoarce pe pământ.

Acest pasagi arată clar că este imposibil pentru Biserică să pretindă că îl cunoaște pe Dumnezeu și să ignore nevoia de a asculta poruncile Lui. Apostolul Ioan a exprimat-o clar: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El” (1 Ioan 2:3-5).

Biserica este formată din oameni ascultători care se străduiesc să urmeze instrucțiunea lui Isus să trăiască „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Luca 4:4). Ei sunt oameni care merg la Dumnezeu regulat în rugăciune pentru puterea și energia de care ei au nevoie ca să-i placă lui Dumnezeu și să crească în iertare și cunoștințe (2 Petru 3:18).

Oamenii lui Dumnezeu sunt convertiți; Ei au primit Duhul lui Dumnezeu (Romani 8:9). Ei înțeleg cum și când Dumnezeu își dă Duhul Său – că unul trebuie mai întâi să fie *pocăit și să fie botezat* (Faptele Apostolilor 2:38). Ei știu că botez fără pocăire este numai un ritual gol și fără valoare.

Spre exemplu apostolul Pavel a trebuit să reboteze unii oameni care fuseseră botezați mai înainte dar le lipsea suficientă înțelegere pentru a fi convertiți cu adevărat. (Faptele Apostolilor 19:1-5). Ei fuseseră scufundați în apă, dar ei nu primiseră Duhul Sfânt până când Pavel nu i-a sfătuit corect și i-a rebotezat.

Adevărata convertire cere o înțelegere de bază a pocăirii și semnificația botezului. (Pentru o explicație complectă a pocăirii, botezului și a convertirii, cere broșura gratuită sau descarc-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easturopean/index.htm).

Înșelăciunea Satanei a condus la convertiri false

Aceia care „îl acceptă pe Hristos” dar nu înțeleg ce este păcatul, și le lipsește o pocăință adevărată, au o convertire falsă. Aici decepția Satanei a avut cel mai mult succes. Isus a spus clar că mulți vor urma profeți falși, acceptând o convertire falsă.

Cum se poate întâmpla aceasta? Se întâmplă pentru că foarte puțină lume înțelege *ce este păcatul*. Ei au fost învățați că pot asculta selectiv, că numai este necesară supunerea totală legilor lui Dumnezeu. Ei au crezut o evanghelie falsă care, la miezul ei, învață că noi putem ignora legea lui Dumnezeu în parte sau total.

Satana a convins oamenii să „creadă în Hristos” fără să înțeleagă *ce a învățat El*. El i-a convins să accepte ideea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce cred că pot primi mântuirea fără să se pocăiască de nesupunerea legilor lui Dumnezeu. Prin aceste înșelăciuni diavolul a promovat o mulțime de convertiri false și a creat un Creștinism fără Duhul lui Dumnezeu – o Creștinătate neconvertită.

Ce a crezut și a practicat Biserica de la Început?

Cartea Faptele Apostolilor este a unui martor ocular al Bisericii de la început, dela moartea lui Hristos și până aproximativ anul A.D. 60. Capitolul 2 înregistrează începutul Bisericii, când Dumnezeu a trimis pe Duhul Său la 120 de adepți ai lui Isus Hristos.

Mulți cititori ai Bibliei sunt familiari cu evenimentele miraculoase din acea zi – casa unde s-au întâlnit umplându-se cu sunet ca de un vânt puternic și că au apărut să fie ca limbi de foc luminând pe toți cei adunați acolo. O altă minune s-a întâmplat când acei oameni, acum plini de Duhul Sfânt, au început să vorbească în limbajele oamenilor din multe țări, că acolo ei au putut să înțeleagă cuvintele lor.

Adesea neobservată în acest raport este ziua în care au avut loc aceste evenimente, Ziua de Pentecost (Faptele Apostolilor 2:1), unul dintre festivalurile poruncite de Dumnezeu pentru poporul Său cu multe secole mai înainte (Leviticul 23). În dezvăluirea acestor festivaluri, Dumnezeu a zis „iată sărbătorile Mele...sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte...” (versurile 2, 4). Dumnezeu a proclamat că aceste festivaluri urmau să fie „o lege vecinică pentru urmașii voștri” (versurile 14, 21, 31, 41).

Evangheliile arată că Isus Hristos a observat aceleași festivaluri (Matei 26:17-19; Ioan 7:10-14, 37-38). Ambele, cartea Faptele Apostolilor și scrisorile lui Pavel The Church Jesus Built - Biserica Clădită de Isus.doc

arată că apostolii au observat aceste festivaluri în timpul deceniilor care au urmat răstignirii lui Hristos (Faptele Apostolilor 2:1-4; 18:21; 20:6, 16; 27:9).

Cele mai multe biserici propovăduiesc că festivalurile „au fost pironite pe cruce,” că ele au fost în vre-un fel anulate de moartea lui Hristos. Totuși, însemnarea sigură din Biblie este că Biserica la început a continuat să le observe, dar cu mai puțină înțelegere a semnificației lor spirituale.

Vorbind despre unul dintre aceste festivaluri date de Dumnezeu, apostolul Pavel a încurajat biserica din Corint – un grup amestecat de credincioși gentili și evrei – „să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului” (1 Corinteni 5:8). Pavel este clar că se referă la Festivalul Azimelor (Leviticul 23:6; Deuteronom 16:16) și a dat instrucțiuni de cum să se observe corect această ceremonie (1 Corinteni 11:23-28).

Multe referințe din Evangheliile, Faptele Apostolilor și epistolele lui Pavel sugerează o întrebare evidentă: Întrucât Isus, apostolii și Biserica la început au observat aceste zile, *dece bisericile nu le învață și nu le observă astăzi?* În definitiv, Pavel a legat direct festivalurile de Isus, scopul Lui și sacrificiul Lui pentru omenire (1 Corinteni 5:7).

Evangheliile și cartea Faptele Apostolilor arată la fel de clar că Hristos, discipolii Lui și Biserica la început au observat ziua de Sabat săptămânal – de Vineri seara până Sâmbătă seara, a șaptea zi a săptămânii – ca ziua de odihnă și rugăciune (Marcu 6:2; Luca 4:16, 31-32; 13:10; Faptele Apostolilor 13:14-44; 18:4). Isus chiar s-a chemat pe El Însuși „Domn al Sabatului” (Marcu 2:28).

A fost obiceiul lui Hristos să meargă la sinagogă să se roage în fiecare zi de Sabat (Luca 4:16). Contrar cu învățăturile acelor care spun că Pavel a abandonat Sabatul, a fost de asemenea obiceiul lui, să meargă la sinagogă în fiecare zi de Sabat (Faptele Apostolilor 17:1-3), folosind ocazia pentru ai învăța pe alții despre Isus Hristos.

Sabatul săptămânal este un alt festival al lui Dumnezeu, la fel cu acelea menționate mai devreme. De fapt este prima dintre sărbătorile Lui (Leviticul 1:4). Este inclusă în Cele Zece Porunci (Exodul 20:8-11; Deuteronom 5:12-15).

La fel cu celelalte sărbători ale lui Dumnezeu, Sabatul este ignorat de majoritatea copleșitoare a bisericilor. În loc de a observa ziua de Sabat cum a poruncit Dumnezeu, cele mai multe biserici se adună în ziua întâia a săptămânii – Duminică – o zi care nu a fost poruncită nicăieri în Biblie ca o zi de rugăciune. *Dece?* Dacă noi am urma să observăm vre-o zi ca o zi săptămânală de odihnă și închinăciune, nu ar trebui să fie aceeași zi pe care au observat-o Isus Hristos și apostolii?

Noi putem găsi și alte diferențe în învățături și practici. Multe biserici învață că supunerea legii lui Dumnezeu nu mai este necesară, că Hristos a observat-o pentru noi sau că a fost „pironită pe cruce” împreună cu Hristos. Aceasta este direct opus cu cuvintele proprii ale lui Isus

(Matei 4:4; 5:17-19) și învățăturile și practicile apostolilor (Faptele Apostolilor 24:14; 25:8; Romani 7:12, 22; 1 Corinteni 7:19; 2 Timotei 3:15-17).

Urmând exemplul lui Hristos, apostolii au propovăduit cu tărie despre întoarcerea lui Isus Hristos ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu (Luca 4:43; 8:1; 21:27, 31; Faptele Apostolilor 1:3; 8:12; 14:22; 19:8; 28:23; 31). Dar Pavel a avertizat că, chiar și în zilele lui, unii vor propovădi deja „o altă evanghelie” (2 Corinteni 11:4; Galateni 1:6).

Vedem mare confuzie în biserici despre ce este evanghelia. Cele mai multe o consideră ca un mesaj despre nașterea, viața și moartea lui Hristos fără ca să înțeleagă cu adevărat de ce a venit El și de ce a trebuit El să moară și fără să proclame mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu pe care Însuși Hristos a propovăduit-o (Marcu 1:14-15).

Asemănător, Isus și apostolii nu au învățat că dreptii se ridică la moarte în rai (Ioan 3:13; Faptele Apostolilor 2:29; 34), și ei au înțeles că omul nu posedă un suflet nemuritor (Ezekiel 18:4, 20; Matei 10:28) că va petrece veșnicia fie în rai sau în iad.

Nicăieri nu găsim sărbători religioase populare ca Crăciunul aprobate în Biblie. Singura dată când Paștele este menționat în Biblie (Faptele Apostolilor 12:4 Versiunea King James) este o traducere greșită a cuvântului grec pentru Passover. Lentul și practicile lui nu sunt de găsit nicăieri.

Acestea sunt unele dintre diferențele principale dintre Creștinismul din vremea lui Hristos și a apostolilor și ce este practicat în mod obișnuit astăzi. Nu ar trebui ca tu să te uiți în Biblie să vezi dacă credințele și practicile tale se aseamănă cu ceea ce au propovăduit și practicat Isus Hristos și apostolii?

Biserica astăzi

Biserica pe care a clădit-o Isus este un corp de oameni cu adevărat convertiți care s-au pocăit de indiferența lor pentru legile lui Dumnezeu. Ei au fost transformați prin botez și prin primirea Duhului lui Dumnezeu. Ei depind, prin credință, de Isus Hristos ca să-i ajute să trăiască prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.

Biserica astăzi este modul pe care Isus Hristos îl folosește ca să proclame lumii adevărul despre sosirea Împărăției lui Dumnezeu (Matei 24:14). Este familia pe care o clădește Dumnezeu – proprii Săi copii – care vor primi viața veșnică la reîntoarcerea lui Hristos (1 Ioan 3:1-2; 1 Corinteni 15:51-53).

Ca copiii ai lui Dumnezeu, Biserica anticipează „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Membrii ei așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea lui Isus Hristos astfel ca ei să-L ajute să aducă pocăirea adevărată și mântuirea lumii (Luca 11:2; Apocalipsa 3:21).

Ca să-și împlinească misiunea lor și să mențină apropierea și unitatea pe care Hristos o așteaptă dela ei, membrii Bisericii Sale se întâlnesc împreună regulat după cum este poruncit în Scripturi (Exodul 20:8-11). Ei iau în serios sfatul „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că Ziua se apropie” (Evrei 10:24-25).

Biserica se adună împreună în ziua a șaptea de Sabat, după cum a fost obiceiul lui Isus Hristos și al apostolilor (Luca 4:16, 31-32; Faptele Apostolilor 13:14, 42, 44). Membrii săi se străduiesc să urmeze exemplul lui Isus și al apostolilor în toate lucrurile (1 Ioan 2:6; 1 Corinteni 11:1).

Membrii Bisericii Unite a lui Dumnezeu sunt dedicați păstrării și proclamării pentru „credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 1:3). Congregațiile Bisericii Unite ale lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, se străduiesc să-și facă partea lor în împlinirea misiunii pe care Hristos a dat-o Bisericii Sale.

Noi ne întâlnim în orașele principale din jurul lumii. Noi suntem dedicați cu zel să-L ascultăm pe Dumnezeu, să ne iubim unii pe alții și să completăm misiunea lui Hristos de a răspândi adevărata Evanghelie a Împărăției lui Dumnezeu. Toți acei care doresc să afle adevărul, să i se supună lui Dumnezeu și să se întrunească cu alții cu minți și spirite asemănătoare sunt întotdeauna bineveniți.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God

P.O. Box 11081,
Laulala Beach state, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association]

Dacă ați dori să știți mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuelile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este comisă la înțelegerea și practica creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru descărcarea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .